

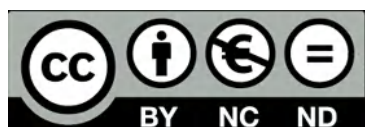
ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΡΟΛΩΝ

Τάσος Σκιαδάς

Ο Τάσος Σκιαδάς γεννήθηκε στην Αθήνα το 1983 και μεγάλωσε στη Νέα Ιωνία Αττικής. Τελείωσε τη Σχολή Μονίμων Υπαξιωματικών Ναυτικού και είναι απόφοιτος της σχολής σεναρίου του ΑΝΤ1.

Το 2016 το θεατρικό του έργο «Με(μονωμένοι) Ταξιδιώτες» παρουσιάστηκε ως διασκευή με τον τίτλο «Black Box» στο θέατρο Λύχνος.

Επικοινωνία: tasosmarikes@yahoo.gr

Το θεατρικό έργο ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΡΟΛΩΝ του Τάσου Σκιαδά διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια

Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Για κάθε μεταποίηση, θεατρική παράσταση και κάθε άμεση ή έμμεση κερδοσκοπική χρήση, απαιτείται συναίνεση του συγγραφέως.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΜΑΡΙΝΑ: Δασιάλα, 35 χρόνων

ΘΕΜΗΣ: Στρατιωτικός, 38 χρόνων

ΘΕΙΑ ΒΕΡΟΝΙΚΗ: Ιερόδουλη, 65 χρόνων

Ο Θέμης και η Μαρίνα είναι νέοι της διπλανής πόρτας και δεν έχουν σχέση με τα εξιδανικευμένα πρότυπα ομορφιάς που παρουσιάζονται σε διάφορα μέσα ενημέρωσης και κοινωνικά δίκτυα.

Η Θεία Βερονίκη είναι μία τρανς γυναίκα με προσεγμένη εμφάνιση.

ΣΥΝΟΨΗ

Η Μαρίνα θεωρεί πως το κατάλληλο συντηρητικό μιας σχέσης είναι το ψέμα. Το ίδιο όμως πιστεύει κι ο σύντροφός της, αφού έχουν και οι δύο κρυφούς εραστές. Οι μάσκες πέφτουν μέσα σ' ένα βεστιάριο, κατά τη διάρκεια ενός αποτυχημένου παιχνιδιού ρόλων που αποφασίζουν να παίζουν οι δυο τους για ν' ανανεώσουν την ερωτική τους ζωή κι όταν εμφανίζεται η θεία της Μαρίνας για να υπερασπιστεί την ανιψιά της, μετά τον άσχημο χωρισμό τους, καταλήγει να είναι το εξιλαστήριο θύμα της, αφού ξεσπά σ' εκείνη τον θυμό της. Ύστερα η Μαρίνα προσπαθεί μάταια να την κάνει σύμμαχό της για να τον φέρει πάλι κοντά της κι όταν στο τέλος μένουν μόνες, η θεία καταφέρνει με την αγάπη της να κάνει την Μαρίνα ν' αναγνωρίσει -μετά από πολλά χρόνια αμφισβήτησης λόγω της φυλομετάβασης της θείας- όσα έχει κάνει για κείνη και να νιώσει πλέον ότι οι δυο τους αποτελούν την οικογένεια που δεν είχε ποτέ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ο χώρος που διαδραματίζεται το έργο είναι μια αποθήκη που έχει μετατραπεί σ' ένα βεστιάριο. Περιμετρικά -σε φορητές κρεμάστρες δαπέδου- υπάρχουν αποκριάτικες στολές, ρούχα, κουστούμια, φορέματα, παπούτσια και διάφορα αξεσουάρ. Όλα είναι όμορφα τοποθετημένα και σε τάξη. Ο χώρος είναι διακοσμημένος μ' ένα υφασμάτινο σκαμπό -έχει ένα σακίδιο πλάτης και μία γυναικεία τσάντα πάνω του- έναν ολόσωμο καθρέφτη δαπέδου, ένα φορητό ηχοσύστημα και δίπλα ένα παραβάν με κρεμασμένα τα προσωπικά καθημερινά ρούχα της Μαρίνας και του Θέμη. Όταν ανοίγει η αυλαία, ο Θέμης -φοράει στολή εύζωνα που του είναι στενή- βρίσκεται πάνω στη σκηνή. Κοιτάζεται για λίγο στον καθρέφτη και τοποθετεί αμήχανα το φάρι στο κεφάλι του. Η Μαρίνα βρίσκεται πίσω από το παραβάν.

ΜΑΡΙΝΑ: Έτοιμος;

ΘΕΜΗΣ: (στέκεται άκεφα σε στάση προσοχής) Πάμε. (μένει ακίνητος)

Η Μαρίνα ενεργοποιεί το ηχοσύστημα. Ακούγεται το τραγούδι «Tell Me - Diddy feat. Christina Aguilera». Βγαίνει από το παραβάν με στραμμένη την πλάτη της προς τον Θέμη. Φοράει κόκκινη μακριά περούκα, επάργυρη μεγάλη τιάρα, ένα φόρεμα με αβυσσαλέο ντεκολτέ και μία κορδέλα καλλιστείων που γράφει «Πρέσβειρα Ομορφιάς». Απ' τον λαιμό της κρέμεται μια φωτογραφική μηχανή. Πλησιάζει τον Θέμη μ' έναν σαγηνευτικό χορό κι εκείνος κλείνει τη μουσική.

ΜΑΡΙΝΑ: Τι έπαθες;

ΘΕΜΗΣ: Τουλάχιστον βάλε κάτι απ' τα δικά μου.

ΜΑΡΙΝΑ: Στο τραγούδι δίνεις σημασία;

ΘΕΜΗΣ: Στο σύνολο.

ΜΑΡΙΝΑ: Εμένα αυτό το τραγούδι με φτιάχνει.

ΘΕΜΗΣ: Εμένα με ξενερώνει.

ΜΑΡΙΝΑ: Γιατί μου το χαλάς;

ΘΕΜΗΣ: Η φάση γίνεται για να περάσουμε καλά ή για να ζοριστούμε;

Η Μαρίνα δυσανασχετεί. Πηγαίνει στο ηχοσύστημα. Ο Θέμης ανοίγει το στενό πουκάμισο που τον πιέζει στην κοιλιά. Ακούγεται το τραγούδι «Μια μοντέρνα απ' την Αθήνα- Κώστας Σαφέτης».

ΘΕΜΗΣ: Αυτά είναι!

Ο Θέμης χορεύει εύθυμα. Η Μαρίνα τον πλησιάζει χορεύοντας ανόρεχτα.

ΘΕΜΗΣ: Λικνίσου, κούκλα μου! Λικνίσου!

ΜΑΡΙΝΑ: (απενεργοποιεί τη μουσική) Έχεις δει πολλούς εύζωνες μπροστά στο Μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη να' ναι πανηγυρτζήδες!

ΘΕΜΗΣ: Ο τσολιάς κλαρίνα θέλει για να ξεσηκωθεί. Όχι τα εισαγόμενα τάπα τούμπα που' βαλες πριν! Έλα να ταξιδέψουμε στον 19^ο αιώνα, στους πρόποδες του Ολύμπου... Εσύ να μαζεύεις τσάι και ρίγανη κι εγώ να βόσκω τα πρόβατα. Βουκολική ζωή, καθαρό οξυγόνο και τα κορμιά συνέχεια στην καύλα! Πως αλλιώς θα μπω στο πετσί του ρόλου;!

ΜΑΡΙΝΑ: Τη συνθήκη εγώ την ορίζω! Εσύ εκτελείς.

ΘΕΜΗΣ: Μαρίνα, όχι διαταγές...

ΜΑΡΙΝΑ: Συμφωνήσαμε ότι απόψε αποφασίζω εγώ, ναι ή όχι;

ΘΕΜΗΣ: Είπαμε να κάνουμε κάτι που ν' αρέσει και στους δύο!

ΜΑΡΙΝΑ: Στο ξεκαθάρισα χτες αυτό που θέλω να κάνουμε και το δέχτηκες.

ΘΕΜΗΣ: Και τώρα βλέπω ότι δε τσουλάει.

ΜΑΡΙΝΑ: Μ' έκοψες πριν καν αρχίσουμε!

ΘΕΜΗΣ: Αφού δε μου βγαίνει!

ΜΑΡΙΝΑ: Δε μ' ενδιαφέρει. Κράτα τον λόγο σου κι ακολούθα. Στα ξαναλέω:

Είμαι η Λάουρα, μια Γερμανίδα καλλονή γνωστής εταιρίας
καλλυντικών, που ήρθα στην καλοκαιρινή Ελλάδα, μόνη, για την
προώθηση μίας νέας σειράς περιποίησης, αλλά και για να γνωρίσω
τις ομορφιές της. Καθώς σεργιανίζω στο κέντρο της Αθήνας, κατά τις
δύο μετά τα μεσάνυχτα, αντικρίζω μπροστά απ' το Μνημείο του
Άγνωστου Στρατιώτη τον εύζωνα Στράτο.

ΘΕΜΗΣ: Έτσι όπως είμ' εγώ, ούτε για ατραξιόν στα Βλάχικα της Βάρης δεν
κάνω.

ΜΑΡΙΝΑ: Δε θα μας επηρεάσουν τώρα τα μικρά νούμερα των κουστουμιών!

ΘΕΜΗΣ: Εσένα, πρέσβειρα Λάουρα, μια χαρά άνετη σε βλέπω. Τόσες στολές
έχει εδώ μέσα. Γιατί δε μ' άφησες να ψάξω κι έχεις φάει κόλλημα με
τον τσολιά;

ΜΑΡΙΝΑ: Γιατί έτσι το φαντάστηκα.

ΘΕΜΗΣ: Να γίνω εγώ περιγελος κι εσύ μια σταρ Ελλάς;

ΜΑΡΙΝΑ: Της Γερμανίας είμαι σταρ, εύζωνα Στράτο!

ΘΕΜΗΣ: Μάλιστα... Και δε μου λες, αυτό το ηχοσύστημα δικό σου δεν είναι;

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι, πήρα ένα καινούργιο κι έφερα αυτό εδώ γιατί δεν έχω που να
το βάλω.

ΘΕΜΗΣ: Δεν είδα στο σπίτι σου κάτι.

ΜΑΡΙΝΑ: Το' χω παραγγείλει, έρχεται. Ο τρόπος που μου γδύνεις με τα μάτια
το κορμί, με καθηλώνει... Δε μιλάς. Υπόσχεςαι με το βλέμμα.

Φωτογραφίζω σημεία του κορμιού σου *(χειρίζεται τη φωτογραφική
μηχανή)* και ζουμάρω στα επίμαχα. Δάχτυλα, χείλη... *(ανασηκώνει τη
φουστανέλα)* Γιατί φοράς βρακί;

ΘΕΜΗΣ: *(την τραβάει κοντά του από τον ιμάντα της φωτογραφικής μηχανής)*

Νομίζεις ότι έτσι εύκολα θα τ' αρπάξεις;

ΜΑΡΙΝΑ: Άντε μπράβο! Πάρε λίγο τα πάνω σου! Τα χέρια σου ανακαλύπτουν

κάθε σπιθαμή του ιδρωμένου μου κορμιού και σου προσφέρω μία
κάρτα. *(βγάζει από το πλούσιο μπούστο της μία κάρτα κι ένα μικρό
μπουκαλάκι με άρωμα-ψεκάζει την κάρτα-του τη δίνει)*

ΘΕΜΗΣ: *(αποστρέφει το πρόσωπό του-παίρνει και ελέγχει την κάρτα)* Μόνο
ένα ερωτηματικό έχει.

ΜΑΡΙΝΑ: Μέχρι που μπορείς να φτάσεις για την ηδονή;

ΘΕΜΗΣ: Ούτε που ξέρω, Λάουρα...

ΜΑΡΙΝΑ: *(απομακρύνεται)* Τρέχω προς τον εθνικό κήπο. Σταματάω στη λίμνη
με τα πτηνά. Παίρνω μια ανάσα. Ξαφνικά σε βλέπω, γυμνό. Τρέχεις
καταπάνω μου...

ΘΕΜΗΣ: *(την διακόπτει-της δείχνει τον χώρο)* Μόνο να μου δείξεις προς τα πού
πέφτει ο κήπος για να μη λοξοδρομήσω.

ΜΑΡΙΝΑ: Προς τα κει που θα' βোসκες τα πρόβατα!

ΘΕΜΗΣ: Τώρα; Πάνε αυτά. Θυσιάστηκαν στο βωμό της εγωπάθειας...

ΜΑΡΙΝΑ: Μη μ' ερεθίζεις τώρα!

ΘΕΜΗΣ: Τόσο πολύ σε γοητεύει ο αυθορμητισμός μου;

ΜΑΡΙΝΑ: Στο τέλος ξαπλώνουμε στη τρυφερή χλόη και με κερνάς τους
χυμούς της φύσης. Κατανοητό;

ΘΕΜΗΣ: Να σε κεράσω προς το παρόν ένα βρώμικο;

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν πεινάω.

ΘΕΜΗΣ: *(πηγαίνει στο παραβάν-βγάζει απ' το παντελόνι του το κινητό του τηλέφωνο)*
Είσαι σίγουρη;

ΜΑΡΙΝΑ: Ούτε συ θα φας.

ΘΕΜΗΣ: Είμαι με μια τυρόπιτα απ' το πρωί. *(πληκτρολογεί στο κινητό)*

ΜΑΡΙΝΑ: *(του το παίρνει)* Θα φας μετά.

ΘΕΜΗΣ: Δε μπορώ να λειτουργήσω, ρε παιδί μου!

ΜΑΡΙΝΑ: Δε θα φάμε εδώ μέσα!

ΘΕΜΗΣ: Γιατί;

ΜΑΡΙΝΑ: Τι θες να παραγγείλεις;

ΘΕΜΗΣ: Σουβλάκια.

ΜΑΡΙΝΑ: Απ' όλα;

ΘΕΜΗΣ: *(παίρνει το κινητό ξανά πίσω)* Εννοείται.

ΜΑΡΙΝΑ: Είσαι ατσούμπαλος και θα λερώσεις σίγουρα κάποιο ρούχο με τζατζίκι. Όταν έρθει η θεία για να ελέγξει σε τι κατάσταση αφήσαμε το βεστιάριο, θα' χουν ποτίσει σκόρδο τα πάντα εδώ μέσα και θα πάθει εγκεφαλικό. Τα περισσότερα κοστούμια και φορέματα κοστίζουν μια περιουσία! Υποτίθεται ότι μου' δωσε το κλειδί για να' ρθουμε να πάρουμε δυο στολές για τ' αποκριάτικο πάρτι του ξαδέρφου σου. Δε θέλω να την απογοητεύσω.

ΘΕΜΗΣ: Ε, πες της την αλήθεια.

ΜΑΡΙΝΑ: Τον τρόπο για να κάνω εγώ τη δουλειά μου τον βρήκα. Κι αν δε μου τη χαλάσεις, θα βγεις κι εσύ κερδισμένος...

ΘΕΜΗΣ: Και που' ναι τώρα η θεία;

ΜΑΡΙΝΑ: Τι σημασία έχει;

ΘΕΜΗΣ: Χθες σε άκουσα στο τηλέφωνο να της εύχεσαι «καλό ταξίδι». Θα τα πείτε όταν γυρίσει, είπες.

ΜΑΡΙΝΑ: Πήγε για τριήμερο με κάτι φίλους στ' Αγκίστρι.

ΘΕΜΗΣ: Άρα έχουμε χρόνο.

ΜΑΡΙΝΑ: Και τι μ' αυτό;

ΘΕΜΗΣ: Σου λέω ότι είμαι νηστικός απ' το πρωί κι εσύ φοβάσαι ότι δυο γαμημένα σουβλάκια είν' αρκετά για να καταστρέψουν περιουσίες κι ότι θα χάσεις την εμπιστοσύνη της θείας σου;! Που θα' ρθει και σε τρεις μέρες;! Εδώ ένα άρωμα φοράς και κρατάει το πολύ έξι ώρες! Το τζατζίκι που θα φάω εγώ θα μαγαρίσει ολόκληρο βεστιάριο;!

ΜΑΡΙΝΑ: Ήρθαμε δω για να πηδηχτούμε κι εσύ θα βρωμάς σκόρδο;!

ΘΕΜΗΣ: Έχω ξαναφάει κι ούτε που παραπονέθηκες!

ΜΑΡΙΝΑ: Δε σε καμάρωνα κιόλας! Να σου πω, τόση ώρα είσαι λες και θα κάνεις αγγαρεία. *(βγάζει τη τιάρα και την περούκα)* Αλλάζουμε και

φεύγουμε! (πηγαίνει πίσω από το παραβάν)

ΘΕΜΗΣ: Αβαρία κάνω! Κι όχι μικρή!

ΜΑΡΙΝΑ: Αν δε το' νιωθες να μην ερχόσουν!

ΘΕΜΗΣ: (χαμηλόφωνα-γδύνεται) Είναι γλυκιά η εκτόνωση...

ΜΑΡΙΝΑ: Τι;

ΘΕΜΗΣ: Φαντασιώσεις, λέω, είν' αυτές; Εύζωνας να εγισταλείπει τη βάρδια και να τρέχει μ' ακάλυπτα τ' αρχίδια μες στον Εθνικό τον κήπο; Είσαι και δασιάλα...

ΜΑΡΙΝΑ: Άνοιξε λίγο το μυαλό σου κι άσε τις παρωπίδες για την υπηρεσία σου!

ΘΕΜΗΣ: Δηλαδή πρέπει να' ναι κάποιος στρατιωτικός για να σεβαστεί τα σύμβολα αυτού του τόπου;

ΜΑΡΙΝΑ: Υπάρχει περίπτωση να μάθει κανείς αυτά που κάνεις στο κρεβάτι και να παρεξηγηθεί;!

ΘΕΜΗΣ: Έχω συνείδηση κι αρκεί.

ΜΑΡΙΝΑ: Την αυστηρή σου ηθική την χρησιμοποιείς μονάχα για να κάνεις λεζάντα...

ΘΕΜΗΣ: Δε το' πιασα...

Κατά τη διάρκεια του παρακάτω μονολόγου, ο Θέμης βγάζει τη στολή του εύζωνα, την πετάει στο πάτωμα και μένει με τα εσώρουχα. Ψάχνει γρήγορα ανάμεσα στις κρεμάστρες. Φοράει μία κάπα και μια μάσκα ματιών ντόμινο. Κρατάει άλλη μία ίδια μάσκα στο χέρι.

ΜΑΡΙΝΑ: Θα φτάσουμε κι εκεί. Δυο χρόνια τώρα, κάνουμε συνέχεια τα ίδια και τα ίδια. Κι εσύ αντί να βρεις κάτι για να διώξουμε τη ρουτίνα απ' το κρεβάτι μας, μου κοπανάς συνέχεια ότι είσαι του ρομαντισμού κι ότι με την γυναίκα που θα φτιάξεις οικογένεια, δεν μπορείς να αναγάγεις τη σεξουαλική σας ζωή σε πορνογραφία! Ξέρεις κάτι, ρε

Θέμη; Με κούρασαν οι ρητορικές σου. Όπως με κούρασε και το να με ρωτάς κάθε φορά αν τελείωσα. Γιατί δε με ρωτάς τι σκέψεις κάνω για να' ρθω σε οργασμό; Το ότι δέχτηκες, βέβαια, να' ρθεις και να πειραματιστείς δε το περίμενα, αλλά τελικά... όλο μέλι-μέλι κι από τηγανίτα τίποτα!

Η Μαρίνα βγαίνει απ' το παραβάν και φοράει τα προσωπικά της ρούχα, μία μίνι φούστα κι ένα πουκάμισο με ανοιχτά τα πάνω κουμπιά για να φαίνεται το πλούσιο στήθος της. Κοιτάζει τον Θέμη αποσβολωμένη. Ο Θέμης περιστρέφεται γύρω της.

ΘΕΜΗΣ: Ούτε ποια είσαι, ούτε από που, ούτε αν είσαι ελεύθερη θέλω να ξέρω.

Μόνο κραυγές ηδονής θέλω να βγαίνουν απ' το στόμα σου.

ΜΑΡΙΝΑ: Κόψ' το.

ΘΕΜΗΣ: Αυτές το απαύγασμα της επαφής, αυτές το μουσικό χαλί της ερωτικής ευδαιμονίας. Κι ενώ με τα πόδια σου θα προσπαθείς να σπρώξεις μέσα σου το σώμα μου, εγώ θα πίνω τις αλμυρές σταγόνες του κορμιού σου...

ΜΑΡΙΝΑ: *(αρχίζει να ενδίδει)* Σταμάτα τα εξεζητημένα...

Ο Θέμης τής φορά τη μάσκα που κρατά.

ΜΑΡΙΝΑ: Μη...

ΘΕΜΗΣ: Τα μακριά μαλλιά σου κολλούν στα νοτισμένα βλέφαρα και η θολή ματιά αναζητά τη φλογισμένη μαλαπέρδα... *(της σκίζει το πουκάμισο)*

ΜΑΡΙΝΑ: *(βγάζει αμέσως τη μάσκα)* Τι έκανες;!

ΘΕΜΗΣ: Είναι παθιάρης ο άγνωστος με το ντόμινο... *(την φιλάει στο στόμα)*

ΜΑΡΙΝΑ: *(τον σπρώχνει)* Ξεκόλλα!

ΘΕΜΗΣ: Ούτε ρομαντισμό θες, ούτε αγριάδα... Τι θες;!

ΜΑΡΙΝΑ: Αυτό το πουκάμισο το πήρα όταν πρωτοδιορίστηκα!

ΘΕΜΗΣ: Θα σου πάρω άλλο!

ΜΑΡΙΝΑ: Τι να το κάνω;!

ΘΕΜΗΣ: *(βγάζει την κάπα-την πετάει μαζί με τη μάσκα στο πάτωμα)* Έλεος,
ρε Μαρίνα! Έλεος!

ΜΑΡΙΝΑ: Είναι δικά σου και τα πετάς;! *(μαζεύει την κάπα, τη μάσκα και τη
στολή του εύζωνα από το πάτωμα)*

ΘΕΜΗΣ: *(παίρνει το παντελόνι και το φούτερ απ' το παραβάν-τα φοράει)*
Δεν καταλαβαίνεις ότι όλες αυτές οι προσπάθειες δε βγάζουν
πουθενά;!

*Ο Θέμης βγάζει απ' το σακίδιό του ένα πακέτο με τσιγάρα. Κάνει ν' ανάψει
ένα.*

ΜΑΡΙΝΑ: *(του παίρνει το τσιγάρο)* Είσαι σοβαρός;!

Ο Θέμης φεύγει μαζί με τα τσιγάρα και το κινητό του.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Μετά από λίγο. Η Μαρίνα στέκεται μπροστά στον καθρέφτη. Έχει αλλάξει πουκάμισο. Κρατάει ένα φόρεμα από μια κρεμάστρα και το δοκιμάζει πάνω της. Μπαίνει ο Θέμης. Κρατάει τα τσιγάρα και το κινητό του. Παρατηρεί τη Μαρίνα.

ΘΕΜΗΣ: Φαντάζομαι θα δυσκολεύτηκες να βρεις κάτι να φορέσεις...

ΜΑΡΙΝΑ: (του δείχνει το φόρεμα) Πως σου φαίνεται;

ΘΕΜΗΣ: Κουτί σου κάθεται...

ΜΑΡΙΝΑ: Φοράμε τα ίδια νούμερα με τη θεία.

ΘΕΜΗΣ: Αρκετά με τα παιχνίδια.

ΜΑΡΙΝΑ: Συμφωνώ. Αυτό το φόρεμα είναι τ' αγαπημένο της. Ειδική παραγγελία. Αντίγραφο του φορέματος που φόρεσε η *Montserrat Caballe* σ' ένα ρεσιτάλ στη Βερόνα.

ΘΕΜΗΣ: Ποια;

ΜΑΡΙΝΑ: Μια Ισπανίδα υψίφωνος.

ΘΕΜΗΣ: Θέλω να μιλήσουμε.

ΜΑΡΙΝΑ: Δε μου απάντησες.

ΘΕΜΗΣ: Σε τι;

ΜΑΡΙΝΑ: Μου πάει;

ΘΕΜΗΣ: Δε ξέρω.

ΜΑΡΙΝΑ: Ωραία, το φοράω και μου λες.

ΘΕΜΗΣ: Όχι τώρα.

ΜΑΡΙΝΑ: Δε θ' αργήσω.

ΘΕΜΗΣ: Ρε Μαρίνα!

Η Μαρίνα ενεργοποιεί το ηχοσύστημα. Ακούγεται το τραγούδι «Hijo de la Luna - Montserrat Caballe».

MAPINA: Η υψίφωνος. Δε συγκρίνεται βέβαια με την Κάλλας, αλλά... καλή είναι. *(πηγαίνει πίσω από το παραβάν)*

Ο Θέμης *κάθεται στο σκαμπό. Ελέγχει αν τον κοιτάζει η Μαρίνα. Γράφει γρήγορα ένα μήνυμα στο κινητό του τηλέφωνο. Το στέλνει και κλείνει το ηχοσύστημα ενοχλημένος.*

MAPINA: Και πολύ τ' άφησες... Η θεία, που λες, είχε στα νιάτα της ένα φλερτ μ' έναν τενόρο που τη μύησε στον κόσμο της όπερας. Ήταν τρελά ερωτευμένος μαζί της. Ταξίδεψαν σε διάφορες σκηνές του κόσμου. Σε μία απ' αυτές είδαν την *Caballe*. Η θεία εξέφρασε τον θαυμασμό της γι' αυτό που φορούσε κι ο τενόρος παρήγγειλε ένα ολόιδιο φόρεμα μόνο για κείνη.

ΘΕΜΗΣ: Όλο θεία ακούω και θεία δε βλέπω...

MAPINA: Μαζί με το φόρεμα παρέλαβε κι ένα μονόπετρο, ελπίζοντας πως θα συνεχίσει να τον ακολουθεί αν χάραζαν μία κοινή πορεία. *(βγαίνει από το παραβάν-φοράει το φόρεμα)* Τον απέρριψε. «Το μεγαλύτερο λάθος είναι να δημιουργούμε τα προβλήματά μας», λέει η θεία. *(τον πλησιάζει)*

ΘΕΜΗΣ: *(της κουμπώνει την πλάτη)* Έτσι όπως τα λες όμως, νομίζει κάποιος ότι κοντά του θα τα' χε όλα λυμένα...

MAPINA: *(κοιτάζεται στον καθρέφτη)* Έκανε λάθος;

ΘΕΜΗΣ: Για να φύγει κάτι θα' ξερε...

MAPINA: Θα μπορούσε βέβαια να τον εκμεταλλευτεί... Αν δε σ' είχα βάλει στο υπουργείο, θα' μενες κοντά μου;

ΘΕΜΗΣ: Τι πράμα;

MAPINA: Να επαναλάβω την ερώτηση ή θες χρόνο για να σκεφτείς;

Ο Θέμης *χαμογελάει.*

MAPINA: Σε διασκεδάζω;

ΘΕΜΗΣ: Με την αξία μου την πήρα τη θέση.

MAPINA: Σοβαρά; Γι' αυτό μόλις σ' ενημέρωσα ότι η θεία έχει πρόσβαση στον υπουργό, βρήκες ευκαιρία και μου κλαιγόσουν; *(μιμείται τη φωνή του)* «Όλοι έχουν τον κατάλληλο άνθρωπο για να βουλευτούν εκτός από μένα!»

ΘΕΜΗΣ: Εξέφρασα απλά ένα παράπονο.

Ακούγεται ήχος μηνύματος. Ο Θέμης ελέγχει το κινητό του.

MAPINA: Το' πες σε μένα για να της το μεταφέρω. Είναι ή δεν είν' αυτό εκμετάλλευση;

ΘΕΜΗΣ: Κάνουμε ή δεν κάνουμε συνέχεια ό,τι θες; Ποιος υποχωρεί για να μη χαλάσεις τη ζαχαρένια σου;

MAPINA: Που κολλάει τώρα αυτό;

ΘΕΜΗΣ: Απάντησέ μου.

MAPINA: Εγώ ρώτησα πρώτη.

ΘΕΜΗΣ: Ναι, ήλπιζα ότι θα μπορούσε να γίνει κάτι με τη μετάθεση αν στο' λεγα, αλλά το θεωρούσα και δύσκολο να υλοποιηθεί.

MAPINA: Κι αφού έγινε πραγματικότητα το ακατόρθωτο, τώρα πάμε γι' άλλα, *(του δείχνει το κινητό)* σωστά;

ΘΕΜΗΣ: Τί' ναι αυτά που λες; Η μετάθεση έγινε πριν από τέσσερις μήνες. Γιατί δεν έφυγα τότε;

MAPINA: Κράτησες απλά τα προσχήματα για να μη φανεί πόσο ξεδιάντροπα με χρησιμοποίησες...

ΘΕΜΗΣ: Δε θα μπω στον κόπο να σε πείσω...

MAPINA: Ήρθες μια φορά να μου πεις: «Μαρίνα, σήμερα σιέφτομαι να κάνουμε αυτό. Να πάμε εκεί». Ποτέ! Όταν ήταν όμως για τη μετάθεση... να τες οι πρωτοβουλίες και να τα καλοπιιάσματα!

ΘΕΜΗΣ: Δε σου πρότεινα τις προάλλες να πάμε εκδρομή στην Ιτέα για να δούμε και το Ράλλυ Ακρόπολις;

ΜΑΡΙΝΑ: Και περίμενες να δεχτώ;

ΘΕΜΗΣ: Ναι, για να κάνουμε και κάτι που αρέσει σε μένα!

ΜΑΡΙΝΑ: Εγώ όμως προτείνω πράγματα που αρέσουν και στους δυο.

ΘΕΜΗΣ: Γελάν' κι οι πέτρες...

ΜΑΡΙΝΑ: Να σου θυμίσω το καλοκαίρι στην Κω το wine tasting tour;

ΘΕΜΗΣ: Ήθελα εγώ να πάμε να δοκιμάσουμε κρασιά;

ΜΑΡΙΝΑ: Μια χαρά τα κατέβαζες τα ποτήρια που σου' διναν...

ΘΕΜΗΣ: Τα πλήρωσα, δε τα κερνούσαν!

ΜΑΡΙΝΑ: Κάναμε κάτι διαφορετικό κι αυτό είναι που μετράει!

ΘΕΜΗΣ: Και το Ράλλυ Ακρόπολις είναι κάτι διαφορετικό, αλλά τ' άκουσα μόνος απ' τον «Sport FM»!

ΜΑΡΙΝΑ: Δε μπορούμε να συνεννοηθούμε.

ΘΕΜΗΣ: Επειδή σκέφτεσαι μονάχα αυτό που θες!

ΜΑΡΙΝΑ: Τον εαυτό μου σκέφτηκα και με τη μετάθεση;

ΘΕΜΗΣ: Να τη πάλι η μετάθεση... Αν τελικά, κορίτσι μου, η τοποθέτηση έγινε απ' τη θεία σου, πες το μου να πάω να της πάρω ένα δώρο της γυναίκας, να της το δώσω να τελειώνουμε!

ΜΑΡΙΝΑ: Το κανόνισα κι αυτό, μην ανησυχείς. Νομίζεις ότι θα' φευγες έτσι εύκολα εσύ απ' τα καράβια... Αξία έχουν μόνο οι επαφές σήμερα. Κι αν είναι κι οι κατάλληλες, δεν πα να'σαι και κοπρίτης...

ΘΕΜΗΣ: Ξέρεις εσύ τι δουλειά βγάζω στο γραφείο;

ΜΑΡΙΝΑ: *(κοιτάζεται στον καθρέφτη)* Αν έχεις το φιλότιμο κι ανταπεξέρχεσαι στα καθήκοντά σου, μπράβο σου.

ΘΕΜΗΣ: Γιατί; Περίμενες να κωλώσω;

ΜΑΡΙΝΑ: Και να πάει χαμένη τέτοια ευκαιρία;

ΘΕΜΗΣ: Βγάλε το ριχτάρι και πάμε να φύγουμε!

ΜΑΡΙΝΑ: Δε λες ριχτάρι ένα ρούχο του Πολατώφ που κοστίζει όσο το ετήσιο

εισόδημα μιας δασκάλας. Κι ας είναι και αντίγραφο, τα' χει τα λεφτά του. *(δοκιμάζει διάφορα αξεσουάρ)*

ΘΕΜΗΣ: Και το' χει εδώ μέσα η θεία για να το τρώει ο σκόρος;

ΜΑΡΙΝΑ: Βλέπεις τον χώρο παραμελημένο; Και που να το βάλει; Στο σπίτι της έχει άλλα τόσα. Είναι δυνατόν να πετάξεις τέτοια κομμάτια; Πήρε την αποθήκη, τη μετέτρεψε σε βεστιάριο...

ΘΕΜΗΣ: *(την διακόπτει)* Εγώ γιατί δεν έχω ξανακούσει γι' αυτό το βεστιάριο;

ΜΑΡΙΝΑ: Δε θα το' φερε η κουβέντα.

ΘΕΜΗΣ: Κι όλα αυτά τα φορέματα δηλαδή είναι από γιόμενους της άφαντης θείας...

ΜΑΡΙΝΑ: Γενικά συλλέγει στολές και κουστούμια, αλλά... αρκετά απ' τα φορέματά της, ναι, είναι από κυρίους που της τα' χουνε προσφέρει.

ΘΕΜΗΣ: Μπορώ να φανταστώ τι θα' δινε γι' αντάλλαγμα...

ΜΑΡΙΝΑ: Δε σου επιτρέπω!

ΘΕΜΗΣ: Σοβαρά; Θα ξέχασες, μου φαίνεται, που πριν από μια βδομάδα, όταν σου' δειξα φωτογραφία της αδερφής μου στο Instagram, έβαλες τα γέλια. Κι όταν σε ρώτησα τον λόγο, απέφυγες να μ' απαντήσεις...

ΜΑΡΙΝΑ: Είπα κάτι άσχημο;

ΘΕΜΗΣ: Το σκέφτηκες όμως. Εγώ τουλάχιστον σκέφτομαι δυνατά.

ΜΑΡΙΝΑ: Ωραία λοιπόν... Γέλασα με τον τρόπο που κοιτούσε την κάμερα. Μ' αυτά που φορούσε. Μου'κανε εντύπωση που η αδερφή ενός πουριτανού ήταν τόσο προκλητική κι αυτός την καμάρωνε.

ΘΕΜΗΣ: Αν εσύ βγάζεις συμπεράσματα για έναν άνθρωπο από μια φωτογραφία, τότε εγώ τι να πω για τη μελισσούλα;

ΜΑΡΙΝΑ: Για ποια;

ΘΕΜΗΣ: Έτσι εύκολα τα μαζεύεις όλα αυτά; Εδώ μιλάμε για εργάτρια. Η θείτσα τη ρούφηξε τη ζωή ως το μεδούλι...

ΜΑΡΙΝΑ: Τις εμπειρίες που' χει η θεία, δύσκολα θα τις βιώσει κάποιος.

ΘΕΜΗΣ: Τη ζηλεύεις;

MAPINA: Την χαίρομαι. Της έχω πει επανειλημμένα να γράφει και σε βιβλία τα όσα έζησε, αλλά βαριέται.

ΘΕΜΗΣ: Κι ο τίτλος θα ήταν: «Τα παλικάρια ήταν πολλά, μα πώς να διαλέξω ένα».

MAPINA: Η θεία είναι άνθρωπος με υπόληψη στην κοινωνία!

ΘΕΜΗΣ: Σίγουρα... Ο άντρας τη θέλει τη φροντίδα του. *(δείχνει τα φορέματα)*
Κι αν όλοι αυτοί μείναν ευχαριστημένοι απ' τις υπηρεσίες της, θα' χει και το σωστό όνομα...

MAPINA: Συνέχισε έτσι εσύ και δεν αργεί η ώρα που θα σε τρώει η αλμύρα στο κατάστρωμα...

ΘΕΜΗΣ: Μ' απειλείς; Πάρε τώρα τη μελισσούλα τηλέφωνο και πες της να με στείλει όσο πιο μακριά γίνεται!

MAPINA: Δεν πρόκειται να βρεις γυναίκα που θα σε περιμένει να γυρίσεις.

ΘΕΜΗΣ: Άρα; Μήπως επειδή κουράστηκες εσύ να περιμένεις, πίεσες τη θεία για τη μόνιμη θέση στο υπουργείο;

MAPINA: Ο γέγονε, γέγονε. *(του δείχνει το φόρεμα)* Μου πάει;

ΘΕΜΗΣ: Όχι.

MAPINA: Τι θέλω και σε ρωτάω; Λες κι έχεις γούστο.

ΘΕΜΗΣ: Δε βολεύει η αλήθεια;

MAPINA: Εξαρτάται ποιος τη λέει.

ΘΕΜΗΣ: Ελπίζω στους μαθητές σου να μη λες πως η ειλικρίνεια είναι μια υπερεκτιμημένη αξία...

MAPINA: *(γελάει)* Μιλάς εσύ για ειλικρίνεια; Τ' ακούσαμε κι αυτό!

ΘΕΜΗΣ: Αφού είσαι δύσκολος άνθρωπος, κάποιες φορές προτιμώ το ψέμα.
Για να' χω το κεφάλι μου ήσυχο...

MAPINA: Και πότε προσπάθησες ν' ανακαλύψεις τι πραγματικά θέλω;

ΘΕΜΗΣ: Μετά από δυο χρόνια εξερεύνησης σηκώνω τα χέρια ψηλά...

MAPINA: Κι όταν δεν υπάρχουν εγγυήσεις, τότε το υλικό χρήζει αντικατάστασης.

ΘΕΜΗΣ: Έχει κι η υπομονή τα όριά της. Να λοιπόν τι πρέπει να μεταλαμπαδεύσεις στους μαθητές σου: Η υπομονή κι η επιμονή δεν οδηγούν πάντα στην επιτυχία.

ΜΑΡΙΝΑ: Τα παιδιά έχουν γονείς για να τους κληροδοτήσουν ό,τι αξίες θέλουν.

ΘΕΜΗΣ: Κι απ' τη δασιάλα τι θα πάρουν;

ΜΑΡΙΝΑ: Ένα αυτοκόλλητο στο τετράδιο της ορθογραφίας κι ας μη την έκαναν σωστά κι έναν έλεγχο γεμάτο με άριστα κι ας μη τ' αξίζουν.

ΘΕΜΗΣ: Η γνωστή μέθοδος σταρχιδισμού του νέου παιδαγωγού.

ΜΑΡΙΝΑ: Ξέρεις τι' ναι να μαλώνεις έναν μαθητή και την επόμενη μέρα να έρχεται ο γονιός και να σου λέει ότι του δημιουργείς ψυχολογικά προβλήματα; Κι ο λόγος; Επειδή τον επέπληξα μπροστά στους συμμαθητές του. Κι ο συγκεκριμένος είχε σπάσει όλα τα παράθυρα της τάξης με μια μπάλα, επειδή του έπεσε στο πάτωμα ένας λουκουμάς!

ΘΕΜΗΣ: Θα πείναγε το παιδί.

ΜΑΡΙΝΑ: Του πρόσφερα ένα τοστ που' χα και δε το' θελε. Αλλά είναι κακομαθημένο και πρέπει να πληρώνουν οι άλλοι τα καινούργια τζάμια. Έτσι τον μάθανε...

ΘΕΜΗΣ: Του πρόσφερες το τοστ σου. Εσύ; Εσύ δε δίνεις του αγγέλου σου νερό...

ΜΑΡΙΝΑ: Τρεις μέρες το πηγαινόφερνα μες στη τσάντα. Το' βαζα στο ψυγείο, δεν είχε πάθει κάτι.

ΘΕΜΗΣ: Ψυχή βαθιά είσαι, ρε Μαρίνα... *(ελέγχει το κινητό του)* Τέλος πάντων, πρέπει να φύγω. Άλλαξε και συνεχίζουμε τη συζήτηση άλλη μέρα.

Η Μαρίνα τον κοιτάζει για λίγο σκεπτική.

ΘΕΜΗΣ: Να φύγω μόνος;

ΜΑΡΙΝΑ: *(βγάζει τα παπούτσια της-τ' αφήνει δίπλα στο σκαμπό)* Ξεκούμπωσέ με.

ΘΕΜΗΣ: *(τη βοηθάει)* Πώς τη λένε τη θεία;

ΜΑΡΙΝΑ: Γιατί; *(πηγαίνει πίσω από το παραβάν)*

ΘΕΜΗΣ: Έτσι για την ιστορία. Τόση ώρα δε μιλάμε γι' αυτήν; Ας μάθω κι εγώ μετά από δυο χρόνια τ' όνομα κάποιου απ' την οικογένεια...

ΜΑΡΙΝΑ: Δε χρειάζεται.

ΘΕΜΗΣ: Δεν κατάλαβα. Εσύ γιατί θες να μαθαίνεις τα πάντα για μένα;

ΜΑΡΙΝΑ: Ακριβώς. Για σένα. Μόνο.

ΘΕΜΗΣ: Ανοιχτό βιβλίο ο Θέμης κι εσύ στο καβούκι σου...

ΜΑΡΙΝΑ: Η άγνοια κάποιες φορές είναι προτιμότερη.

ΘΕΜΗΣ: Θέλω να ξέρω.

ΜΑΡΙΝΑ: *(βγαίνει από το παραβάν-φοράει μόνο εσώρουχα-τον πλησιάζει)* Εμένα πρέπει να μάθεις. Για μένα ενδιαφέрсου. Για κανέναν άλλον...
(τον φιλά στο στόμα)

ΘΕΜΗΣ: Το' χεις χάσει;

ΜΑΡΙΝΑ: *(γελάει-πηγαίνει ξανά πίσω από το παραβάν)* Τώρα που το σκέφτομαι όμως, ας είναι... Το σωστό είναι να μάθεις τ' όνομα του ευεργέτη σου. Βερονίκη.

ΘΕΜΗΣ: *(ελέγχει αν τον κοιτάζει)* Δε ταιριάζει και πολύ σε μελισσούλα...

ΜΑΡΙΝΑ: Η αδερφούλα σου κλείνει κανά πόδι τα βράδια ή την τρώει το ξενύχτι;

ΘΕΜΗΣ: Μαζέψου! *(ανοίγει τη τσάντα της Μαρίνας)*

ΜΑΡΙΝΑ: Επίσης!

ΘΕΜΗΣ: *(μαζεύει τα χέρια του φοβισμένος-σιγουρεύεται ότι δε τον κοιτάζει-βγάζει προσεκτικά το κινητό της Μαρίνας απ' τη τσάντα της)* Τον εύχωνα πότε τον γνώρισε η θεία;

ΜΑΡΙΝΑ: Ποιον εύχωνα;

ΘΕΜΗΣ: Τον Στράτο. *(αντιγράφει στο κινητό του ένα νούμερο από το κινητό της Μαρίνας-το βάζει γρήγορα ξανά στη τσάντα της)*

MAPINA: Δεν είχε γνωρίσει κανέναν εύζωνα που να τον λένε Στράτο.

ΘΕΜΗΣ: Εσύ για ποιο λόγο διάλεξες αυτό τ' όνομα;

MAPINA: Για τον ίδιο λόγο που διάλεξα και το Λάουρα. Τυχαία.

ΘΕΜΗΣ: Δικός σου ήταν ο εύζωνας;

MAPINA: Γι' αυτό δε μπορείς να ευχαριστηθείς κάτι. Κάνεις συνέχεια
δεύτερες και τρίτες σκέψεις.

ΘΕΜΗΣ: Δεν απαντάς...

MAPINA: Μάλιστα, κύριε Σημαιοφόρε, να σας απαντήσουμε! Όντως η θεία
είχε γνωρίσει έναν εύζωνα, αλλά δεν έμαθε ποτέ τ' όνομά του.
Χρησιμοποίησα την ιστορία της στο παιχνίδι μας, επειδή μου άρεσε.
Εντάξει;

ΘΕΜΗΣ: Άρα γουστάρεις φάση με εύζωνα. Άρα εγώ δε σε καλύπτω. *(ψάχνει
για στολή)*

MAPINA: Πείνασα. Λέω όπως θα φεύγουμε να σταματήσουμε να πάρουμε ένα
σάντουιτς απ' την καινούργια καντίνα που άνοιξε στη γωνία.

ΘΕΜΗΣ: Για να μου κάνεις πάλι κουμάντο στο τι θα φάω; Να μένει το
βύσσινο.

MAPINA: Δε πα να σου χώσουν και μια πλεξούδα σκόρδα μέσα... Στο σπίτι
σου θα πας να το φας.

ΘΕΜΗΣ: Το σκόρδο βρε είναι πανάκεια!

MAPINA: Για μένα είν' αποκρουστικό!

ΘΕΜΗΣ: *(βρίσκει μία ανδρική ιατρική ρόμπα-τη φοράει)* Τ' αποψινό παιχνίδι
πάντως... μοιάζει να' ναι εμπνευσμένο από πραγματικά γεγονότα...

MAPINA: Θα σε βόλεψε...

ΘΕΜΗΣ: Είτε έχεις προσθέσει της θείας σου στιγμές, είτε έχει δικά σου
βιώματα, το μόνο σίγουρο είναι ότι πρέπει να μιλήσουμε.

MAPINA: *(βγαίνει από το παραβάν)* Και μετά λες ότι εγώ σ' αμφισβητώ. *(τον
κοιτάζει έκπληκτη)*

ΘΕΜΗΣ: Δε με γελά ποτέ η διαίσθησή μου.

MAPINA: Βγάλε τη ρόμπα να φύγουμε. *(κάθεται στο σκαμπό-φοράει τα παπούτσια της)*

ΘΕΜΗΣ: Στο ξεκαθάρισα απ' την αρχή. Δε μ' ενδιαφέρει το παρελθόν σου.
Αλλά το να το κουβαλάς και να θες να ζήσεις ξανά τις ίδιες στιγμές με διαφορετικό πρόσωπο, είναι διαστρεφικό, πως να το κάνουμε;

MAPINA: Και με το να με ρωτάς τόση ώρα για έναν Σταύρο απ' το παρελθόν δείχνεις αδιαφορία;

ΘΕΜΗΣ: Σταύρο τελικά τον λένε;

MAPINA: Στράτο, Σταύρο, Αλέξανδρο... Τι σημασία έχει;

ΘΕΜΗΣ: Αν τον είχες γκόμενο, έχει.

MAPINA: Εγώ σε ρώτησα ποτέ για τις προηγούμενες σχέσεις σου;

ΘΕΜΗΣ: Εγώ δεν επινόησα ένα παιχνίδι ρόλων για ν' ανταμώνω, έστω και νοητικά, τους πρώην...

Ακούγεται ήχος μηνύματος απ' το κινητό του.

MAPINA: *(σηκώνεται-δείχνει το κινητό του)* Δεν χρειάζεται. Εσύ συναντάς καθημερινά το πρόσωπο που θες.

ΘΕΜΗΣ: Κάθισε.

MAPINA: Φεύγουμε.

ΘΕΜΗΣ: *(την καθίζει στο σκαμπό)* Μην είσαι εγωίστρια. Τώρα είν' η σειρά μου.
Θα παίζουμε το δικό μου παιχνίδι...

MAPINA: *(σηκώνεται)* Μη μ' αναγκάσεις να φωνάζω...

ΘΕΜΗΣ: Είμαι ο ψυχολόγος Ευάγγελος κι εσύ η ταραγμένη Σάντρα.
Εμπιστέψου τον ειδικό.

MAPINA: Βγάζεις τη ρόμπα, μαζεύεις το σακίδιο και φεύγουμε!

ΘΕΜΗΣ: Τη ρόμπα την έβαλα για να δηλώσω ιδιότητα. Τ' απαιτεί το concept.

MAPINA: Έχεις δει πολλούς ψυχολόγους να τριγυρνάνε στα γραφεία με

τις ρόμπες;

ΘΕΜΗΣ: Δεν έχω πάει ποτέ. Για πες εσύ που' χεις κι εμπειρία...

ΜΑΡΙΝΑ: Να πας. Να πας για να βρεις και πώς *(του δείχνει το κεφάλι)* στράβωσε η δουλειά...

ΘΕΜΗΣ: Εγώ είμαι εξωστρεφής. Εκτονώνομαι...

ΜΑΡΙΝΑ: Νομίζεις... Έχεις πολλά θέματα, αγοράκι μου...

ΘΕΜΗΣ: Θυμός, οργή, αγανάκτηση ή απόγνωση; Μίλα μου για σένα, ταραγμένη Σάντρα,.

ΜΑΡΙΝΑ: *(παίρνει τη τσάντα της)* Sandra is leaving the building!

ΘΕΜΗΣ: Που πήγε ο χαρισματικός, ο περίτεχνος λόγος σου που αναδεικνύει την ελληνική γλώσσα; Μη μου πεις ότι επί δύο χρόνια είμαι θύμα μιας επίπλαστης ευγένειας;

ΜΑΡΙΝΑ: Κλειδώνω την πόρτα!

ΘΕΜΗΣ: *(της πιάνει απότομα το χέρι-με το άλλο χέρι πιάνει το αριστερό της στήθος)* Η καρδιά της είναι έτοιμη να εκραγεί.

ΜΑΡΙΝΑ: *(του διώχνει τα χέρια)*

ΘΕΜΗΣ: Η ταραγμένη θεραπευόμενη Σάντρα ενώ ήθελε να εξομολογηθεί στον ψυχολόγο Ευάγγελο τα κρυμμένα της μυστικά, τελικά δραπετεύει.

ΜΑΡΙΝΑ: Έχω σχολείο αύριο!

ΘΕΜΗΣ: Κι αφού δεν είναι πρόθυμη ν' ανοιχτεί... *(καλεί από το κινητό του τηλέφωνο έναν αριθμό)* Καλησπέρα σας, κυρία Βερονίκη. Είμαι ο Θέμης, ο σύντροφος της Μαρίνας.

ΜΑΡΙΝΑ: *(προσπαθεί να του πάρει το τηλέφωνο)*

ΘΕΜΗΣ: *(αντιστέκεται)* Η ανιψιά σας μου έδωσε το νούμερο. Πως σας φαίνεται τ' Αγκίστρι; (...) Στην Αθήνα είστε; Μάλιστα... Είμαι δω με τη Μαρίνα στην αποθήκη σας και ψάχνουμε για στολές. Θα' θελα να ρωτήσω για μια στολή εύζωνα που έχετε. Μπορώ να μάθω από που την πήρατε γιατί μου είναι στενή; (...) Η Μαρίνα την έφερε στην

αποθήκη... Σοβαρά; (...) Μάλιστα... Σας ευχαριστώ και σας
ζητώ συγγνώμη για την ενόχληση. Γεια σας. *(κλείνει το τηλέφωνο)*

ΜΑΡΙΝΑ: Μου' ψάξεις το κινητό ρε;!

ΘΕΜΗΣ: Ναι.

ΜΑΡΙΝΑ: Με ποιο δικαίωμα;!

ΘΕΜΗΣ: Μόνο εσύ έχεις τον τρόπο να πετυχαίνεις αυτό που θες;

ΜΑΡΙΝΑ: Και που βρήκες τον κωδικό;

ΘΕΜΗΣ: Μια και δυο φορές σ' έχω δει να τον πληκτρολογείς;

ΜΑΡΙΝΑ: Είσαι άρρωστος!

*Ακούγεται ήχος κλήσης απ' το κινητό της Μαρίνας. Το παίρνει από τη
τσάντα της, βλέπει ποιος την καλεί και δεν απαντά. Το βάζει ξανά στη
τσάντα.*

ΘΕΜΗΣ: *(βγάζει τη ρόμπα-την τοποθετεί πάνω στο σκαμπό)* Η θεία σου μ'
ενημέρωσε ότι σου' χει παραχωρήσει την αποθήκη. Έχει τρία χρόνια,
λέει, να πατήσει το πόδι της εδώ μέσα... Το ηχοσύστημα το παλιό, ε;
Ο ευζωνας Στράτος, το υποτιθέμενο τηλεφώνημα στη θεία για το
ταξίδι της στ' Αγκίστρι, τα ρούχα της που σου' ρχονται όλα γάντι...

ΜΑΡΙΝΑ: Ό,τι βλέπεις εδώ μέσα το' κανα για σένα. Για μας! Για να υπάρχει
ένας χώρος που το μυαλό θα λειτουργεί για να δημιουργεί κι όχι για
να περιορίζει. Το ένστικτο να οδηγεί τα σώματα σε πειράματα που θα
εξιτάρουν τις αισθήσεις...

ΘΕΜΗΣ: *(τη διακόπτει)* Κόψ' τις μαλακίες! Την αποθήκη την απέκτησες ένα
χρόνο πριν με γνωρίσεις! Ούτε που θέλω να ξέρω πόσους
μαντραχαλάδες έχεις χρησιμοποιήσει εδώ μέσα ως αντικείμενα για
τις ερωτικές σου φαντασιώσεις...

ΜΑΡΙΝΑ: Η δική σου φαντασία οργιάζει και με κατηγορείς χωρίς να έχεις την
παραμικρή απόδειξη!

ΘΕΜΗΣ: Γιατί μου έγκρυβες ότι σου ανήκει η αποθήκη;

ΜΑΡΙΝΑ: Σιγά, ρε Θεμάκο. Μήπως έπρεπε να σου υποβάλω κι Ε9;

ΘΕΜΗΣ: Υποτίθεται ότι το πηγαίναμε σοβαρά...

ΜΑΡΙΝΑ: Το πάμε σοβαρά, γι' αυτό κι έπρεπε να σε τεστάρω.

ΘΕΜΗΣ: Πειραματόζωο λοιπόν; Και για πες μου, είναι ο συνδυασμός μεταμφίεσης και οργασμού που πρέπει να πετύχει κάποιος για να περάσει πίστα ή δίνεις άλλη βαρύτητα στο καθένα;

ΜΑΡΙΝΑ: Στο χέρι σου είναι να το μάθεις.

ΘΕΜΗΣ: *(την πλησιάζει)* Κι ο μαλάκας δεν είχε καταλάβει τίποτα τόσο καιρό...

ΜΑΡΙΝΑ: Αν μ' αγγίζεις θα καλέσω την αστυνομία...

ΘΕΜΗΣ: *(την προσπερνά)* Σιγά μη σου κάνω τη χάρη. Παρεμπιπτόντως, είδα ότι έχεις ελλείψεις στα σώματα ασφαλείας. *(παίρνει τα τσιγάρα του)*

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν έφαξες καλά. Του πυροσβέστη, του λιμενικού και του Υπαστυνόμου Α' είν' από πίσω σου.

ΘΕΜΗΣ: Πάντα άξια! *(ανάβει τσιγάρο)*

ΜΑΡΙΝΑ: Σβήσ' το! Τώρα!

ΘΕΜΗΣ: *(φυσάει τον καπνό προς τη μεριά της)* Εύχομαι τα σκέλια σου να δουν χαρά κι απ' την Ομάδα Ζήτα! Δεν πιστεύω να' χεις βάλει εδώ μέσα καμιά απ' τις στολές μου;

ΜΑΡΙΝΑ: *(του παίρνει το τσιγάρο απ' το στόμα-το σβήνει στο πάτωμα)* Δεν χρειάζεται.

ΘΕΜΗΣ: *(ανάβει άλλο)* Εξοπλισμένη μ' όλους τους κλάδους των Ενόπλων Δυνάμεων;

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν έχω παράπονο. *(κάνει να του πάρει ξανά το τσιγάρο)*

ΘΕΜΗΣ: *(την σταματά-της πιάνει με δύναμη το χέρι)* Και μαζί μου τι έκανες δυο χρόνια, μωρή πουτάνα; *(την σπρώχνει μακριά του)*

ΜΑΡΙΝΑ: Έχεις το θράσος να βρίζεις εσύ εμένα;! *(παίρνει το κινητό της-το ανοίγει-του δείχνει μια φωτογραφία)* Πριν από δυο βδομάδες σε είδαν στο μετρό αγκαλιά με τη συνάδελφό σου, μαλάκα! Ούτε τους τύπους

δεν κρατάτε πια, γελοίο! Αυτά δεν τα βρήκες όταν μου' ψαχνες το κινητό;!

ΘΕΜΗΣ: *(σβήνει το τσιγάρο στο πάτωμα-παίρνει το κινητό της-κοιτά έκπληκτος την οθόνη)* Ποιος σου' στείλε τη φωτογραφία;

ΜΑΡΙΝΑ: Αυτός που μ' ενημέρωσε ότι τραβιέστε εδώ και τρεις μήνες!

ΘΕΜΗΣ: Ο πούστης ο Αλουπογιάννης στην έδωσε;

ΜΑΡΙΝΑ: *(παίρνει το κινητό της πίσω)* Να μη σε νοιάζει!

ΘΕΜΗΣ: Μ' έχει στη μούκα επειδή ανέφερα στους ανωτέρους μου τις λαμογιές που' χει κάνει με τους προμηθευτές από κάτι δαπάνες! Εσύ δηλαδή... τώρα παρατηρείς τη φωτογραφία και θεωρείς ότι αυτή με φιλά στο μάγουλο; Ε; Τότε όμως είχα κάνει τη διόρθωση μυωπίας με λέιζερ, αν θυμάσαι. Με βρήκε τυχαία η κοπέλα στο μετρό, εσύ δε μπορούσες να πάρεις άδεια απ' το σχολείο και μου ψιθύριζε στ' αυτί πού έπρεπε να πάω.

ΜΑΡΙΝΑ: Το λέιζερ, ρε βλάκκα, το' κανες πριν από δυο μήνες! Η φωτογραφία τραβήχτηκε ένα μήνα νωρίτερα!

ΘΕΜΗΣ: Δε θα' κανα ποτέ κάτι με συνάδελφο. Είναι αρχή μου να μη μπλέκω τα προσωπικά με τα επαγγελματικά. Άσε που τη συγκεκριμένη κοπέλα τη βλέπω και σαν αδερφή μου.

ΜΑΡΙΝΑ: Εέκωλο κι αυτή;

ΘΕΜΗΣ: Άντε γαμήσου!

ΜΑΡΙΝΑ: Αντεύχομαι. *(του δείχνει ακόμη μία φωτογραφία)* Κι εδώ που τη φιλάς στο στόμα; Από ευγνωμοσύνη που βοήθησε τον αόμματο;

ΘΕΜΗΣ: Δε θ' απολογηθώ τώρα για μια καλή πράξη!

Η Μαρίνα πηγαίνει πίσω από μια κρεμάστρα δαπέδου. Παίρνει ένα κουτί. Το ανοίγει. Βγάζει από μέσα μία φωτογραφία μαζί με δύο φακέλους αλληλογραφίας.

ΜΑΡΙΝΑ: Η καλή πράξη έγινε στα δικά μου γενέθλια που γιορτάσαμε πρώτη φορά μαζί. Όταν για δώρο μου κανες την αναδοχή ενός παιδιού απ' το Νεπάλ. Έχει περάσει ένας χρόνος και δεν έχω λάβει γράμμα του. Με κάλεσαν πριν από τρεις μέρες απ' την οργάνωση. Μ' ενημέρωσαν πως έχει διακοπεί η συνδρομή. Είχες πει πως δεν θα σταματούσες να την πληρώνεις. Ό,τι κι αν γίνει...

ΘΕΜΗΣ: Όλο κάτι συνέβαινε... και το ξεχνούσα...

ΜΑΡΙΝΑ: Έχεις πολλά, δόλιε, μέσα στα δυο κεφάλια σου...

ΘΕΜΗΣ: Και πως ν' ανταποκριθούν όταν τα χρεώνουν *συνεχώς* λάθη;

ΜΑΡΙΝΑ: Είσαι εγκεφαλικός τύπος, αγόρι μου; Τότε η σχέση σου με τη συνάδελφο είναι κάτι παραπάνω από μια ξεπέτα.

ΘΕΜΗΣ: Ισχύει το ίδιο και για σένα με τον Στράτο;

ΜΑΡΙΝΑ: Μην προσπαθείς να βρεις κάτι να με χρεώσεις για να αισθανθείς καλύτερα. *(ψάχνει στο κινητό της-του το δίνει)* Ορίστε τ' αποδεικτικό αγοράς για τη στολή του εύζωνα. Την αγόρασα από ένα e-shop την προηγούμενη βδομάδα, με το σκεπτικό ότι θα το διασκεδάζαμε. Την έβαλα όμως στο πλυντήριο, γιατί μου φάνηκε μεγάλη και στένεψε περισσότερο απ' όσο έπρεπε.

ΘΕΜΗΣ: *(της δίνει το κινητό)* Στους πόσους βαθμούς την έπλυνες;

ΜΑΡΙΝΑ: Δε ξέρω. Την έβαλα γρήγορα ένα πρωινό στο πρώτο πρόγραμμα του πλυντηρίου κι έφυγα για το σχολείο.

ΘΕΜΗΣ: Επιπόλαιη όπως πάντα...

ΜΑΡΙΝΑ: Εγώ; *(βγάζει από το κουτί μία διακοσμητική φιγούρα γάτας)* Εσύ το σκέφτηκες πολύ να πάρεις για το σπίτι μου αυτό εδώ το πράμα; Λες κι είμαι καμιά γεροντοκόρη που στολίζει το σαλόνι της με πορσελάνινα ζωάκια!

ΘΕΜΗΣ: Δυστυχώς δεν έπιασες τη μεταφορική σημασία της κίνησης. Μ' αυτό εδώ δήλωνα πως η ωραία γυναίκα είναι σαν ένα εύθραυστο μπιμπελό. Το γατί είναι αυτό που αναζητώ ανάμεσα στα πόδια της,

όταν τη συναντώ...

ΜΑΡΙΝΑ: Απορώ πώς δεν έκανα τον ίδιο συνειρμό... Μήπως επειδή έπρεπε να' ναι πιο προσωπικό;

ΘΕΜΗΣ: Μια χαρά το δέχτηκες τότε.

ΜΑΡΙΝΑ: Από ευγένεια. Κι ύστερα το' χωσα δω μέσα για να μη το βλέπω και συγχίζομαι!

ΘΕΜΗΣ: Πέτα το. Δώρο μου το' καναν και εμένα κι ούτε που ξέρω τον λόγο. Έψαχνα μια καλή αφορμή για να το ξεφορτωθώ.

ΜΑΡΙΝΑ: Λες να μη το' χα καταλάβει; *(βγάζει από το κουτί πολύχρωμα χαρτάκια σημειώσεων)* Αλλά σαν τον κορόιδο διάβαζα τα μηνύματα που μ' άφηνες καμιά φορά τα πρωινά και τα προσπερνούσα... όλα... Μέχρι που αραιώσαν κι αυτά...

ΘΕΜΗΣ: Περιέχουν αληθινό αίσθημα, να ξέρεις...

ΜΑΡΙΝΑ: *(διαβάζει)* «Ευπνάω και βλέπω δυο βυζάνια. Σα δυο τεράστια καρπουζάνια δεν είναι. Ούτε τα λες και πεπονάνια. Όταν τα βλέπουν τ' αγοράκια λυσσάνε και το λεβέντη που' χεις αγκαλιά ζηλεύουν».

ΘΕΜΗΣ: Το χειρόγραφο έχει άλλη αξία ρε παιδί μου, πως να το κάνουμε;

ΜΑΡΙΝΑ: Κι αυτές οι σάχλες, όσο κακογραμμένες κι αν είναι, πάντα μου φτιάχνουν τη διάθεση...

ΘΕΜΗΣ: Είναι αυθόρμητα τα στιχάκια, γι' αυτό κι έχουν ακόμα επιτυχία...

ΜΑΡΙΝΑ: Υπάρχουν λοιπόν κι άλλοι παραλήπτες που απολαμβάνουν τη διαχρονική τέχνη σου;

ΘΕΜΗΣ: Εσύ δεν είπες τώρα ότι σου φτιάχνουν τη διάθεση;

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν περιμένω να παραδεχτείς πως με πρόδωσες.

ΘΕΜΗΣ: *(δείχνει το κουτί)* Τελείωσαν τα βέλη στη φαρέτρα;

ΜΑΡΙΝΑ: *(γλείφει το κουτί)* Όχι, αλλά αυτά ανήκουν πια στο παρελθόν.

(πετάει στα πόδια του το κουτί) Από δω και πέρα τι κάνουμε...

ΘΕΜΗΣ: *(δείχνει το κουτί)* Πέτα τα στην ανακύκλωση, μπας και πιάσουν τόπο.

(παίρνει το σακίδιό του-απομακρύνεται)

ΜΑΡΙΝΑ: Που πας;

ΘΕΜΗΣ: *(σταματά)* Πρέπει να βάλω κι υπότιτλο;

ΜΑΡΙΝΑ: Δε τελειώσαμε.

ΘΕΜΗΣ: Κι όμως...

ΜΑΡΙΝΑ: Σοβαρά;

ΘΕΜΗΣ: Με κούρασαν οι ανασφάλειές σου. Ακόμα και σήμερα έγινες μια αξιολύπητη πρέσβειρα ομορφιάς για ν' αρέσεις. Κι είχες το θράσος να κρίνεις την εμφάνιση της αδερφής μου...

ΜΑΡΙΝΑ: Εγώ τουλάχιστον δεν επιδεικνύω το σώμα μου στο διαδίκτυο.

ΘΕΜΗΣ: Επειδή φοβάσαι μην σε πιάσουν! Αλλά ποιος να φανταστεί ότι προσφέρεις μόνο για ιδιωτικές προβολές; Ότι έχεις κάνει την αποθήκη αυτή μπουρδέλο;! Υπεράνω πάσης υποψίας η κυρία Μαρίνα... Η βασίλισσα της μάσκας! Ξεχνάς όμως ότι το παν είναι να'σαι ο εαυτός σου! Πως δε χρειάζεσαι τίποτ' άλλο πέρα από ένα χαμόγελο για να κατακτήσεις ένα αρσενικό. Τά'χω πει και στην αδερφή μου, αλλά αυτή είναι η μόδα τώρα... Είμαι ξενέρωτος; Ρομαντικός; Πες με όπως θες, αλλά εγώ δεν θέλησα να γίνω κάτι άλλο. Εσύ ήθελες συνέχεια κάτι διαφορετικό. Απ' το μέρος που θα πηγαίναμε βόλτα μέχρι κι αυτό που θα τρώγαμε, έπρεπε όλα ν' αλλάζουν. Συνεχώς! Εμένα μου έφτανε μονάχα η παρέα σου. Ήθελα βέβαια κι εγώ να κάνουμε τα δικά μου, αλλά δεν είχα άλλη επιλογή απ' τον συμβιβασμό. Κατάντησα έρμαιο των επιλογών σου... Δεν ευχαριστημάμαι τίποτα πια μαζί σου. Και τη λαχταρούσα τη νέα συντροφιά. Αμέ! Κι αν δεν έφευγα ήταν γιατί περίμενα. Περίμενα μέχρι να βρω κάποια που να μ' ακούει, κάποια που να με δέχεται όπως είμαι!

ΜΑΡΙΝΑ: Κι όσο εγώ επένδυα σε λάθος άνθρωπο, αυτός είχε μονάχα έναν στόχο! Τη μετάθεση! Φαντάζομαι πώς θα' τριβες τα χέρια σου

όταν σε τακτοποιήσα στο υπουργείο... Ύστερα γνώρισες την άλλη
και τώρα πια τι ανάγκη μ' έχεις; Ένα παιχνίδι είν' όλα, έτσι;

ΘΕΜΗΣ: Μη μπερδεύεσαι. Για μένα μιλάμε τώρα.

ΜΑΡΙΝΑ: Στοχευμένη απώλεια στην ανάγκη της καβάντζας η Μαρίνα!

ΘΕΜΗΣ: Μόνη σου υποτιμάς τον εαυτό σου...

ΜΑΡΙΝΑ: *(χειροκροτά)* Συγχαρητήρια!

ΘΕΜΗΣ: Δεν ήθελα να' μαι μόνος! Το καταλαβαίνεις! Δεν ήθελα άλλο να
νιώθω μόνος! Δε μπορεί να μην αισθανόσουν την απόσταση. Εξάλλου
κι εσύ το συνέχιζες!

ΜΑΡΙΝΑ: Μα εγώ πιστεύω σε σένα! Σε μας!

ΘΕΜΗΣ: Πότε το' δειξες αυτό;

ΜΑΡΙΝΑ: Δε ξέρω αν το' δειξα, ξέρω όμως ότι πρέπει να δώσουμε μια
ακόμη ευκαιρία.

ΘΕΜΗΣ: Γιατί; Επειδή μεγαλώνεις κι είναι πια δύσκολο να βρεις έναν μαλάκα
να σ' ανέχεται;

ΜΑΡΙΝΑ: Κοντεύεις τα σαράντα. Δε θες να κάνεις παιδιά;

ΘΕΜΗΣ: Όταν βρω την κατάλληλη.

ΜΑΡΙΝΑ: Σ' έχω ανάγκη...

ΘΕΜΗΣ: Εγώ όμως, ευτυχώς, όχι. *(φεύγει)*

ΜΑΡΙΝΑ: *(παίρνει τα πεταμένα αντικείμενα του κουτιού από το πάτωμα-τα
πετά προς τη μεριά που αποχωρεί ο Θέμης)* Τον εαυτό σου πάντα
σκέφτεσαι! Ένας μπάμιας είσαι ρε! Που ζητά συνεχώς επιβράβευση
για τις ανύπαρκτες ικανότητές του! Αυτό είσαι! *(σηκώνει μια
φωτογραφία από το πάτωμα)* Καμαρώστε στρατιωτικό! Η ξεφτίλα του
Πολεμικού Ναυτικού είσαι!

Μπαίνει αναστατωμένη η Θεία Βερονίκη.

ΘΕΙΑ: Τι συμβαίνει, παιδί μου;!

MAPINA: *(βγάζει μία κραυγή τρόμου)* Μου' κοψες το αίμα, ρε Βερονίκη!

ΘΕΙΑ: Μέχρι έξω ακούγεται!

MAPINA: Πως μπήκες μέσα;

ΘΕΙΑ: Με το κλειδί μου. Γιατί δεν απαντάς στο κινητό; Σε χτύπησε;!

MAPINA: Με τσουρούφλισε...

ΘΕΙΑ: Πάμε να του κάνουμε μήνυση!

MAPINA: Δε χρειάζεται. Θα τον απειλήσω ότι θα πάρει μετάθεση και θα ξαναγυρίσει...

ΘΕΙΑ: Στο Καστελόριζο θα τον στείλω! Να κάνει παρέα στις φώκιες! Είδα μια εκπομπή στην ΕΡΤ3 προχθές κι έλεγε ότι στη γαλάζια σπηλιά έχει τρεις απ' τις τριακόσιες εναπομείναντες φώκιες Μονάρχους-Μονάρχους στην Ελλάδα.

MAPINA: Είναι ώρα για εκπαιδευτική τηλεόραση;

ΘΕΙΑ : Μπορεί να ενδιαφέρει τους μαθητές σου.

MAPINA: Όταν μου' δωσες την αποθήκη, νόμιζα πως δε θα' χες κλειδιά.

ΘΕΙΑ: *(μυρίζει τον αέρα)* Ποιος κάπνισε δω μέσα;!

MAPINA: Προσπάθησα να τον σταματήσω...

ΘΕΙΑ: Σου παραχώρησα την αποθήκη με την προϋπόθεση να μου προσέχεις τα πράγματα! Αν μύρισαν τα ρούχα, πληρώνεις τα έξοδα του καθαριστηρίου, σε προειδοποιώ!

MAPINA: *(βγάζει από το πορτοφόλι της λεφτά-της τα προσφέρει)* Αρκούν;

ΘΕΙΑ: *(δεν τα παίρνει)* Έχε χάρη που' σαι μισθωτή. Έφυγε;

MAPINA: *(βάζει τα λεφτά ξανά στο πορτοφόλι της)* Αφού του' κανες πλήρη ενημέρωση μέσω τηλεφώνου...

ΘΕΙΑ: Ελπίζω οριστικά.

MAPINA: Όχι, βέβαια...

ΘΕΙΑ: Γιατί;!

MAPINA: Επειδή πληροί όλα τα κριτήρια για να δημιουργήσω την οικογένεια που δεν είχα ποτέ.

ΘΕΙΑ: Να ξεκουμπιστεί να φύγει ο άχρηστος! Τι σου λείπει βρε;! Μια γυναίκα σαν κι εσένα έπρεπε να' χει ουρά από διαλεχτά παλικάρια έξω απ' την πόρτα της! Έχασες δυο χρόνια απ' τη ζωή σου με κάποιον που φάνηκε ανάξιος της εμπιστοσύνης σου!

ΜΑΡΙΝΑ: Στρατιωτικός είναι. Σίγουρος μισθός, ασφάλιση...

ΘΕΙΑ: Κι εσύ είσαι δασκάλα! Και μόνιμη παρακαλώ! Τι σου λείπει;

ΜΑΡΙΝΑ: Αυτός.

ΘΕΙΑ: Με τέτοιους άντρες δε στεριώνουν οικογένειες. Εσύ βρε έχεις μάθει να' σαι ανεξάρτητη.

ΜΑΡΙΝΑ: Θέλω να δημιουργήσω κάτι μόνη μου! Χωρίς εσένα!

ΘΕΙΑ: Και που σ' εμποδίζω γω;

ΜΑΡΙΝΑ: Ανακατέβεισαι! Παντού!

ΘΕΙΑ: Ενδιαφέρομαι!

ΜΑΡΙΝΑ: Γιατί νοίκιασες το διπλανό διαμέρισμα από μένα; Για να ελέγχεις τις κινήσεις μου. Γιατί μου στέλνεις κάθε βδομάδα γυναίκα στο σπίτι;

ΘΕΙΑ: Επειδή σ' άφησα ένα μήνα και βρώμισε ο τόπος! Θες πραγματικά να σε παρατήσω;

ΜΑΡΙΝΑ: Κάν' το! Έστω και δοκιμαστικά!

ΘΕΙΑ: Και να σ' αφήσω εκτεθειμένη στους κινδύνους;

ΜΑΡΙΝΑ: Τον τελευταίο κίνδυνο, αν θυμάσαι, μαζί σου τον έζησα.

ΘΕΙΑ: Γι' αυτό πρέπει να φυλάγεται.

ΜΑΡΙΝΑ: Από σένα.

ΘΕΙΑ: Μακριά απ' τη θεία είσαι χαμένη και το ξέρεις.

ΜΑΡΙΝΑ: Απομακρύνσου εσύ και να δεις που θα με καμαρώνεις στο τέλος.

ΘΕΙΑ: Μη τραβάω ό,τι τρίζεις έχω πάνω μου φοβάμαι.

ΜΑΡΙΝΑ: Με τόσα που' χουν δει τα μάτια μου κοντά σου, εγώ τι πρέπει να κάνω;

ΘΕΙΑ: Και τι έμαθες; Τίποτα.

MAPINA: Σου θυμίζω ότι η τελευταία σου κατάκτηση κόντεψε να μας λιντσάρει.

ΘΕΙΑ: Τον τακτοποίησα όμως... Τα Δίκαια στον Έβρο τα ξέρεις;

MAPINA: Όχι.

ΘΕΙΑ: Τέρμα πάνω, δίπλα στα σύνορα Ελλάδας-Βουλγαρίας. Είσαι και δασκάλα...

MAPINA: Κι επειδή είμαι δασκάλα πρέπει να'μαι μια συντηρητική ξερόλα με περιορισμένη φαντασία;!

ΘΕΙΑ: Ποιος μίλησε για συντηρητισμούς και φαντασία;

MAPINA: Τίποτα, χέσ'το.

ΘΕΙΑ: Έχουμε πει ότι καλό είναι κάθε μέρα να μαθαίνουμε κάτι καινούργιο. Εσύ σήμερα εξελίχθηκες στη γεωγραφία. Τον άλλον λοιπόν, συνάδελφό σου ήταν, τον έστειλα στα Δίκαια, για να μαθαίνει την αλφαβήτα σε παιδάκια στα σύνορα, μπας και φανεί κάπου χρήσιμος, ο γελοίος!

MAPINA: Όλους τους σκέφτεσαι, ρε Βερονίκη...

ΘΕΙΑ: Μη με ειρωνεύεσαι μένα! Μοναχός του χαντακώθηκε. Φόρεσε τη μάσκα της ντομπροσύνης εκείνο το βράδυ στη συναυλία και μετά ήρθε η στιγμή που δε την έβαλε σωστά και φάνηκε η σαπίλα του χαρακτήρα...

MAPINA: Σταμάτα μωρέ το δράμα!

ΘΕΙΑ: Δεν έγινε έτσι;

MAPINA: Ξεχνάς τι έκανες εκείνο το βράδυ;

ΘΕΙΑ: Ήξερε ότι με τον Αργυρό εκστασιάζομαι και μου'χε πει ότι είναι οκ.

MAPINA: Υπάρχουν κι άλλοι τρόποι για να ζητήσεις ένα τραγούδι.

ΘΕΙΑ: Εμείς οι παθιασμένες θαυμάστριες έτσι κάνουμε!

MAPINA: Πηγμένη από παθιάρηδες η αποθήκη σήμερα...

ΘΕΙΑ: Ορίστε;

MAPINA: Αυτές είναι κοριτσάκια, λέω!

ΘΕΙΑ: Έτσι νιώθω κι εγώ όταν με κοιτάει και τραγουδάει το «Σταυρουδάκι»...

MAPINA: Κρίμα τα σεμινάρια του τενόρου...

ΘΕΙΑ: Που τον θυμήθηκες; Αυτός μου έδειξε μια διαδρομή που δεν γινόταν ν' ακολουθήσω. Εμένα η ψυχή μου λαχταρά λαϊκούς ήχους.

ΜΑΡΙΝΑ: Κι έπρεπε να του πετάξεις το σουτιέν στη σκηνή;

ΘΕΙΑ: Πως αλλιώς θα με πρόσεχε ο Κωνσταντίνος;

ΜΑΡΙΝΑ: Για να τον προσέξεις άρχισε να μας χτυπά κι ο άλλος... Κι εμένα που με πήρες με το ζόρι στη συναυλία, τι έφταιγα;

ΘΕΙΑ : Εσένα σε πήρα μπας κι ανταμώνεις το τυχερό σου, αλλά που;

ΜΑΡΙΝΑ: Ήμουν με τον Θέμη.

ΘΕΙΑ: *(απαξιωτικά)* Καλά... Νόμιζε ο δασκαλάκος ότι μπορούσε να με χειριστεί. *(καγχάζει)* Εμένα!

ΜΑΡΙΝΑ: Ενώ όταν χειρίζεσαι εσύ τους άλλους, όλα καλά!

ΘΕΙΑ : Εσένα σε προστατεύω! Αντί να πεις κι «ευχαριστώ» που έσπασε ο διάολος το ποδάρι του και τον έπιασα στα πράσα μαζί με την άλλη στο μετρό, μιλάς κι από πάνω! Γλίτωσες! Άσε που έμαθα ότι είναι και παντρεμένη η καινούργια...

ΜΑΡΙΝΑ: Αλήθεια;!

ΘΕΙΑ : Έχει μπλέξει αυτός...

ΜΑΡΙΝΑ: Μπράβο, μπράβο! Σύντομα θα καταλάβει πως δεν έχει μέλλον μαζί της και θα ξαναγυρίσει!

ΘΕΙΑ: Τα πόδια να σου φιλάει, μην τολμήσεις να τον δεχτείς!

ΜΑΡΙΝΑ: *(τακτοποιεί το φόρεμα/αντίγραφο και τα διάφορα αξεσουάρ στη θέση τους)* Η αλήθεια είναι ότι τον πίεσα αρκετά. Αλλά είναι τόσο εύπλαστος... Που να τρέχω να βρω άλλον; Μέχρι να τον στρώσω...

ΘΕΙΑ: Εσύ δε ξέρεις να στρώνεις ένα κρεβάτι, θες να στρώσεις κι άντρα; Τι' ναι αυτό που κρατάς; *(την πλησιάζει)* Δεν πιστεύω να το φόρεσες;!

ΜΑΡΙΝΑ: Το' δειξα απλά στον Θέμη...

ΘΕΙΑ: *(παίρνει το φόρεμα-το ελέγχει)* Κακομοίρα μου, έτσι και το χαλάσεις, σ' έφαγα! Είναι να το πουλήσω σε μια δημοπρασία που θα γίνει την άλλη βδομάδα για κάτι συλλέκτες της Caballe.

MAPINA: Μα αυτό είναι αντίγραφο.

ΘΕΙΑ: Και που το ξέρουν;

MAPINA: Δε βαρέθηκες να κοροϊδεύεις;

ΘΕΙΑ: Σημασία έχει το κέρδος.

MAPINA: (ειρωνικά) Πόσο όμορφα νιώθω κοντά σου...

ΘΕΙΑ: Θα' πρεπε, γιατί εγώ σ' έκανα αυτό που είσαι.

MAPINA: Το δημιούργημά σου ντρέπεται να σε γνωρίσει στις σχέσεις της.

ΘΕΙΑ: (βλέπει το στερεοφωνικό) Είπαμε να φέρνεις κάποια πράγματα που δε χωρούν στο σπίτι σου, αλλά μέχρι εκεί! Δικά μου ρούχα κι αντικείμενα ξέρεις ότι δε θέλω να τα πειράζεις. Τα χρειάζομαι στη δουλειά!

MAPINA: Ήθελα να του δείξω κάτι ενθύμια.

ΘΕΙΑ: Κι έπρεπε να γίνει εδώ μέσα η επίδειξη;

MAPINA: Εσύ δε του' πες στο τηλέφωνο ότι μου παραχώρησες το βεστιάριο πριν από τρία χρόνια; Τώρα πιστεύει πως έχουν μπει κι άλλοι πριν απ' αυτόν.

ΘΕΙΑ: Έχουν;

MAPINA: Όχι.

ΘΕΙΑ: Μαρίνα;

MAPINA: Ίσως.

ΘΕΙΑ: Γιατί;

MAPINA: Είναι προσωπικά θέματα αυτά.

ΘΕΙΑ: Και γιατί δε τους κρατούσες σπίτι;

MAPINA: Και στο σπίτι έχουμε καφέ, αλλά πηγαίνουμε και στην καφετέρια να πιούμε έναν!

ΘΕΙΑ: Αν θες ν' αλλάζεις σκηνικό, τράβα στα ξενοδοχεία!

Χτυπάει το κινητό της Θείας. Βλέπει ποιος την καλεί και τερματίζει την κλήση.

MAPINA: Αν έχεις ραντεβού, καλύτερα να φύγεις. Θα κάτσω να συγυρίσω λίγο.

ΘΕΙΑ: *(γελάει)* Τα σοβατεπί μην ξεχάσεις...

Η Μαρίνα παίρνει μια βαθιά ανάσα και ξεφυσά απανδισμένη χωρίς να απαντήσει.

ΘΕΙΑ: *(βάζει το κινητό στη τσάντα της-κάθεται στο σκαμπό)* Την κανονίζω
γι' αργότερα εγώ τη συνάντηση. Ούτε αντάξιος της πνευματικής σου
καλλιέργειας δεν ήταν ο καραβανάς!

MAPINA: Αυτός τουλάχιστον έχει βγάλει και μια σχολή υπαξιωματικών. Εσύ
τι έχεις κάνει;

ΘΕΙΑ: Δε μιλάμε για μένα τώρα.

MAPINA: Στον κύκλο μου ανήκεις. Και μη ξεχνάς ότι αυτός ήταν επιλογή μου.
Εσύ ένα γυμνάσιο έχεις βγάλει κι αυτό με το ζόρι...

ΘΕΙΑ: Είμαι ο μόνος άνθρωπος που έχεις. Κι εγώ μπορεί να μη σπούδασα,
αλλά διαβάζω βιβλία, βλέπω θέατρο, ντοκιμαντέρ, πάω σινεμά.
Εξάλλου, με τα χρήματα γίνεσαι κάποιος σήμερα. Τις δημόσιες σχέσεις
που έχω εγώ, λίγοι τις έχουν και πολλοί τις ορέγονται!

MAPINA: Με τον τρόπο του ο καθένας...

ΘΕΙΑ: Μακάρι να μπορούσα να σου μεταδώσω έστω και λίγη απ' την εμπειρία
που μου 'δωσε το πεζοδρόμιο.

MAPINA: Τι εννοείς;

ΘΕΙΑ: Δε θα σ' έκανα ποτέ πόρνη, αν αυτό κατάλαβες, κι ούτε θα σου επιτρέψω
να γίνεις. Η ζωή, Μαρίνα, είναι υποφερτή μονάχα για τους σκληρούς,
τους φιλόδοξους και γι' αυτούς που αποκτούν μια συμπαθητική
εμφάνιση. Αν χάσεις λίγα κιλά, θα φυσάς!

MAPINA: Δεν πάει ο νους σου τί κάνω μ' αυτό εδώ το κορμί!

ΘΕΙΑ: Βρες έναν. Έναν! Κι επικεντρώσου μόνο σ' αυτόν!

MAPINA: Τον βρήκα! Κι αφού θες να'σαι δίπλα μου, θα με βοηθήσεις να τον

φέρω πάλι κοντά μου!

ΘΕΙΑ: Μη μου ζητάς να σε καταστρέψω.

ΜΑΡΙΝΑ: Σου ζητάω να με βοηθήσεις να δημιουργήσω μια οικογένεια!

ΘΕΙΑ: Ευχαρίστως, αλλά όχι μ' αυτόν.

ΜΑΡΙΝΑ: Μα αυτόν θέλω!

ΘΕΙΑ: Θα μείνεις μόνη στο τέλος! Κι αυτό είναι το θετικό σενάριο. Αν κάνετε και κανά παιδί; Τι σας φταίει;

ΜΑΡΙΝΑ: Δε σου μοιάζω.

ΘΕΙΑ: Μα εγώ δεν είμαι μόνη. Έχω εσένα. Κι ας μη με βλέπεις.

ΜΑΡΙΝΑ: Εσύ για τις παρέες σου μόνο ενδιαφέρεσαι...

ΘΕΙΑ: Κανέναν δε θέλω.

ΜΑΡΙΝΑ: Κι όλα αυτά εδώ μέσα τι είναι; Τρόπαια κατάκτησης αναρίθμητων εργαστών; Αναμνήσεις ευγενικών δωρεών ή μήπως ενθύμια αλησμόνητων στιγμών;

ΘΕΙΑ: Την ίδια ερώτηση ήθελα να κάνω κι εγώ σε σένα, μιας κι όταν έφτιαζα αυτό το βεστιάριο, ούτε τα μισά ρούχα δεν είχα απ' όσα βλέπεις εδώ μέσα...

ΜΑΡΙΝΑ: Εγώ τουλάχιστον τ' αγόρασα με δικά μου χρήματα.

ΘΕΙΑ: Οι πουτάνες έχουν πολλά και διαφορετικά φορέματα. Είτε γιατί λερώνονται συχνά, είτε για να τους αλλάζουν τη διάθεση. Καλύπτουν έτσι την ανάγκη γι' ανανέωση. Και τα φίδια αλλάζουν εμφάνιση, αλλά αυτά επειδή μεγαλώνουν. Τα φίδια, αγάπη μου, τα ξεχωρίζεις γιατί έρπουν, ακούς το σφύριγμα κι όταν φανεί η όψη τους, τρέχεις... Τις πουτάνες είτε γυμνές είτε ντυμένες τις συναντήσεις, μόνο το βλέμμα πρέπει να παρατηρήσεις για ν' απομακρυνθείς. Και στο δικό σου τώρα... βλέπω το δικό μου... και τραντάζομαι.

ΜΑΡΙΝΑ: Μόνο που εγώ είμαι πραγματική γυναίκα!

ΘΕΙΑ: Σε μεγάλωσα και σε σπούδασα μ' ό,τι καλύτερο μπορεί να έχει ένα παιδί για εφόδιο!

MAPINA: Η αγάπη που μου' δωσες ήταν απ' τα υπολείμματα των σύντομων
ερώτων σου!

ΘΕΙΑ: Από μένα πήρες ό,τι σου στέρησαν οι άλλοι!

MAPINA: Καλύτερα να με πήγαινες σ' ορφανοτροφείο!

ΘΕΙΑ: Δε ξέρεις πως περνάνε και μέσα, γι' αυτό έχεις το θράσος και μιλάς!
Αλλά δεν περιμένω ν' ακούσω «ευχαριστώ». Ούτε το θέλω. Ό,τι έγινε το'
κανα για τον κατημένο τον πατέρα σου!

MAPINA: Ο οποίος προτίμησε να μεγαλώσει το παιδί του μία τρανς!

ΘΕΙΑ: Η αδερφή του! Τι σχέση έχει το φύλο;! Αν θες, κορίτσι μου, να
ξεσπάσεις τον θυμό σου για την αποτυχημένη σχέση σου, βρες αλλού
θύματα! Και σταμάτα να'σαι άδικη! Μέχρι και θέση στο υπουργείο
τού βρήκα του μαλάκα σου, για να τον έχεις κοντά κι έρχεσαι τώρα να
με κρίνεις;! Μαζεύεις ό,τι έχεις καταχωνιάσει εδώ μέσα κι αύριο μου
φέρνεις τα κλειδιά. (φεύγει)

MAPINA: (βγάζει μια κραυγή απόγνωσης-ρίχνει κάτω όλες τις κρεμάστρες) Να πάτε
να γαμηθείτε! Όλοι! Όλοι! (παίρνει τη τσάντα της και φεύγει)

Μπαίνει η Θεία. Κοιτάζει τον χώρο θλιμμένη. Ξεκινά να τον συγυρίζει.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Δύο μέρες μετά. Στην αποθήκη. Ο χώρος είναι σε τάξη, αλλά με τα μισά ρούχα κι αξεσουάρ. Τα υπόλοιπα είναι μαζεμένα σε κούτες. Η Μαρίνα κλείνει μία κούτα με ταινία. Από το φορητό ηχοσύστημα ακούγεται το τραγούδι «You’ ll never know - Hi-Gloss». Μπαίνει η Θεία. Κλείνει τη μουσική.

ΘΕΙΑ: Ακόμα μαζεύεις;

ΜΑΡΙΝΑ: Τελειώνω.

ΘΕΙΑ: Από χθες έπρεπε να’ χω τα κλειδιά, αλλά τέλος πάντων... Θα σε καλέσω αργότερα. *(κάνει να φύγει)*

ΜΑΡΙΝΑ: Περίμενε. *(αφήνει την κούτα στην άκρη μαζί με τις άλλες)*

ΘΕΙΑ: Έχω συνάντηση.

ΜΑΡΙΝΑ: Δε μπορείς να τ’ ακυρώσεις;

ΘΕΙΑ: Τελευταία στιγμή;

ΜΑΡΙΝΑ: Ούτε για μένα;

ΘΕΙΑ: *(χαμογελάει)* Για σένα έχω κάνει πολλά...

ΜΑΡΙΝΑ: Ακόμη ένα. Τελευταίο.

Η Θεία την κοιτάζει με απορία. Χτυπάει το κινητό της.

ΘΕΙΑ: *(απαντά)* Στο δρόμο είμαι. Πιες ένα ποτό και θα’ ρθω. (...) Μου’ τυχε κάτι. (...) Σου είπα θα’ ρθω! (...) Όπως νομίζεις! *(κλείνει απότομα το τηλέφωνο)*

Η Μαρίνα τής δείχνει το σκαμπό. Η Θεία παραμένει όρθια.

ΘΕΙΑ: Εσένα μπορεί να μη σ’ ενδιαφέρει, αλλά αυτός αύριο θα μου χαλάσει

τ' όνομα. Σαράντα και βάλε χρόνια σκληρής δουλειάς ξέρεις πόσο εύκολα ανατρέπονται από μια αρνητική διαφήμιση;

MAPINA: Και τα τριάντα και βάλε χρόνια της δικής μας συνύπαρξης;

ΘΕΙΑ: Εγώ τα βράδια κοιμάμαι πολύ ήσυχη. Έπρεπε να τηρήσω τον λόγο που δώσα στον πατέρα σου και τον κράτησα στο ακέραιο.

MAPINA: Δε χρειάζεται να ειπωθεί για χιλιοστή φορά η ιστορία...

ΘΕΙΑ: Αν όμως είχα αρνηθεί, τώρα δε θα' χα την έγνοια σου. Ώρες-ώρες μου θυμίζεις τη μάνα σου. Αδιαφορούσε γι' αυτά που της πρόσφερε ο αδερφός μου και κοίταζε μονάχα το τι θα πει ο κόσμος...

MAPINA: Χαρτοπαίκτης ήτανε. Έμενε και τίποτα να της προσφέρει;

ΘΕΙΑ: Πες μου έναν που δεν έχει κάποιο πάθος. Έπαιζε, αλλά την οικογένειά του δε την άφηνε νηστική. Μια φορά μονάχα τον πιάσανε σε μια παράνομη λέσχη, τον συλλάβανε κι ύστερα η μάνα σου ντρεπότανε να βγει ν' ανταλλάξει μια κουβέντα στη γειτονιά.

MAPINA: Κι έπρεπε να την σκοτώσει επειδή ήθελε να τον χωρίσει;

ΘΕΙΑ: Κι αυτόν τον σκότωσαν στη φυλακή οι τζογαδόροι συγκρατούμενοί του!

MAPINA: *(δακρύβρεχτα)* Κι έτσι η Βερονίκη, η νεαρή τρανς που ήταν ήδη καταξιωμένη στο πεζοδρόμιο, αναγκάστηκε να υποδυθεί το ρόλο της μάνας. Υποσχέθηκε βέβαια στον μεγάλο της αδερφό ότι θα φροντίσει το καημένο ανίψι της, αλλά δε σταμάτησε να γεύεται τη γλύκα της δόξας που λάμβανε απ' τους λυσσασμένους πελάτες της, οι οποίοι κάλυπταν τα σεντόνια της με άφθονο χρήμα...

ΘΕΙΑ: Ακριβώς. Και κάθε πρωί, παρόλο το ξενύχτι μου, σου ετοιμάζα πρωινό, μετά σε πήγαινα στο σχολείο, γυρνούσα να σου μαγειρέψω, ύστερα να σε πάρω απ' το σχολείο, να πληρώσω γυναίκα να σε διαβάσει, να σε πάω το απόγευμα στην παιδική χαρά ή στο λούνα παρκ κι ύστερα να σε κοιμίσω. Εγώ. Γιατί την κοπέλα που σε πρόσεχε τα βράδια, ούτε που την άφηνες να σε πλησιάσει. Δυο γυναίκες άλλαζα το μήνα επειδή τις κουράζε η

γκρίνια σου! Ύστερα να σε σπουδάσω, να σε χαρτζιλικώνω για να περνάς
άνετη φοιτητική ζωή, να σου πάρω σπίτι, να σε διορίσω...

ΜΑΡΙΝΑ: Κουράστηκα να μου τα χτυπάς κάθε τρεις και λίγο!

ΘΕΙΑ: Είσαι αγνώμων...

Μπαίνει ο Θέμης.

ΘΕΙΑ: (στον Θέμη) Πως μπήκες μέσα;

ΘΕΜΗΣ: Ξεχάσατε ανοιχτή την πόρτα. Η θεία Βερονίκη;

ΘΕΙΑ: Η ίδια.

ΘΕΜΗΣ: (προτάσσει το χέρι του για χειραψία) Χαίρομαι που μου δίνεται η
ευκαιρία να σας ευχαριστήσω προσωπικά για τη τοποθέτηση που μου
κάνατε. Αν και γνωρίζετε, φαντάζομαι, ότι δεν ήταν κάτι που επέμενα
εγώ να γίνει.

*Η Θεία μυρίζει κάτι δυσάρεστο στον Θέμη κι απομακρύνεται από κοντά
του.*

ΘΕΙΑ: Αν θες να νιώσεις, λένε, την αχαριστία κάποιου, ευεργέτησέ τον.

ΘΕΜΗΣ: Όπως νομίζετε.

ΘΕΙΑ: (στον Θέμη) Σ' έκανα άρχοντα κι ύστερα την πρόδωσες!

ΜΑΡΙΝΑ: (στη Θεία) Σταμάτα! Μπορείς να μας αφήσεις για λίγο μόνους;

ΘΕΙΑ: (κάθεται στο σκαμπό) Δε πάω πουθενά!

ΜΑΡΙΝΑ: Βερονίκη!

ΘΕΙΑ: Δε τον εμπιστεύομαι.

ΘΕΜΗΣ: Γιατί; Τι θα πάθει;

ΘΕΙΑ: Καλό είναι να υπάρχει ένας μάρτυρας σε τέτοιες περιπτώσεις.

ΘΕΜΗΣ: Μπορούμε να υπογράψουμε κι ένα χαρτί αν νομίζεται ότι θα σας την
κλέψω.

ΘΕΙΑ: Τι θα κάνεις;

ΜΑΡΙΝΑ: Δε την έχω τη στολή σου.

ΘΕΙΑ: Ποια στολή;

ΘΕΜΗΣ: (στη Μαρίνα) Και το μήνυμα;

ΜΑΡΙΝΑ: Δε θα ερχόσουν.

ΘΕΜΗΣ: Κόφ' την πλάκα.

ΜΑΡΙΝΑ: Όταν μου έστειλες ότι ψάχνεις τη στολή σου, πίστεψα πως ζητούσες απλά μια αφορμή για να με συναντήσεις. Εδώ μέσα μόνο εγώ είμαι για σένα.

Η Θεία την κοιτάζει απογοητευμένη.

ΘΕΜΗΣ: Μαρίνα, αύριο έχουμε επιθεώρηση απ' τον Αρχηγό!

ΘΕΙΑ: Δεν την έχει σου λέει!

ΘΕΜΗΣ: (ψάχνει στις κούτες και στις κρεμάστρες) Είσαι όμως εφοδιασμένη με στολές και των τριών κλάδων. Έτσι δεν είχες πει;

ΘΕΙΑ: (στη Μαρίνα) Τι τις θες τις στολές και των τριών κλάδων;

ΜΑΡΙΝΑ: (στον Θέμη) Δεν είναι για σένα!

ΘΕΜΗΣ: (συνεχίζει να ψάχνει) Στο μήνυμα είπες πως την έχεις.

ΘΕΙΑ: (τον απομακρύνει βίαια απ' τα κρεμασμένα ρούχα) Αυτά είναι δικά μου!

ΜΑΡΙΝΑ: Είπα ψέματα για να σου μιλήσω!

ΘΕΜΗΣ: (συνεχίζει να ψάχνει στις κούτες χωρίς να της δίνει σημασία)

ΜΑΡΙΝΑ: (τον πλησιάζει) Άκουσέ με...

ΘΕΜΗΣ: Όχι, εσύ άκου. Μια εξυπηρέτηση ζητώ. Αφού ξέρω ότι την έχεις! (στη Θεία) Όπως εσείς έχετε για ενθύμιο το φόρεμα της Ισπανίδος σοπράνο απ' τον τενόρο, έτσι κι η ανιψιά σας παίρνει απ' τους στρατιωτικούς τις στολές τους για να τους θυμάται. Άλλοι φυλάνε τα εισιτήρια απ' την πρώτη τους ταινία, το σόι σας προτιμά κάτι πιο εναλλακτικό...

ΘΕΙΑ: (στη Μαρίνα) Γιατί τα ξέρεις αυτός αυτά;!

ΜΑΡΙΝΑ: Για να με εκθέτει. (στον Θέμη) Και γιατί δεν πας στο σπίτι της παντρεμένης να ψάξεις; Φοβάσαι μη σε κάνει τσακωτό ο κερατάς;

ΘΕΙΑ: Να δεις που τον έβαλε στο σπίτι της με τη στολή και βγήκε σκαστός με τα σώβρακα...

ΘΕΜΗΣ: Έχετε μεγάλη φαντασία...

ΘΕΙΑ: Έχουν γίνει αυτά. Κι όχι μια και δυο φορές...

ΘΕΜΗΣ: Δε θυμάμαι που την έχω βάλει! Εντάξει;! Δε θα την κρατήσω, να τη δανειστώ θέλω! Ξέρετε πόσο κάνει μια καινούργια επίσημη στολή για να τη ράψεις;

ΘΕΙΑ: Πόσο;

ΘΕΜΗΣ: Τουλάχιστον πεντακόσια ευρώ.

ΘΕΙΑ: Σιγά...

ΜΑΡΙΝΑ: Κι αν σου τη δώσω, τι θα πάρω;

ΘΕΜΗΣ: Τι θες;

ΜΑΡΙΝΑ: Μια ακόμη ευκαιρία.

ΘΕΙΑ: Όχι!

ΘΕΜΗΣ: (στη Θεία) Συμφωνούμε. (στη Μαρίνα) Κάτι άλλο;

ΜΑΡΙΝΑ: Ζητάνε άμεσα μια δασκάλα στη Νίσυρο. Σκέφτομαι να πάω. Θες να κάνουμε και μια καινούργια αρχή; Η Βερονίκη θα σε μεταθέσει στην Κω. Είναι μια ώρα απ' τη Νίσυρο. Τι λες;

ΘΕΙΑ: (στη Μαρίνα) Μη με υπολογίζεις.

ΘΕΜΗΣ: Μαρίνα, αν δεν έχω τη στολή μέχρι αύριο, θα γίνω ρεζίλι!

ΜΑΡΙΝΑ: Αφού με την παντρεμένη δε θα φτουρήσει...

ΘΕΜΗΣ: Είπαμε, μια εξυπηρέτηση ζητώ! Για χατίρι των δυο χρόνων που ήμασταν μαζί. Μη το παρατραβάς...

ΘΕΙΑ: (στον Θέμη) Έφυγες.

ΘΕΜΗΣ: Δεν πάω πουθενά. (συνεχίζει να ψάχνει)

ΘΕΙΑ: (παίρνει το κινητό απ' τη τσάντα της-καλεί έναν αριθμό) Έλα, κορμάρα! Τι

κάνουμε; (...) Όποτε το λαχταρίσεις με καλεις... *(γελάει)* Να σου πω, θυμάσαι που σου' χα μιλήσει για κάποιον Θέμη Σκρέτα; Ε; Τον είχες μεταθέσει στο υπουργείο. (...) Ο τύπος τελικά είναι σκέτη φύρα.

ΘΕΜΗΣ: Τι;! *(της παίρνει το κινητό-το κλείνει)*

ΘΕΙΑ: *(του πετάει τη τσάντα της)* Με ποιο δικαίωμα, ρε μαλάκια, μου πήρες το κινητό;!

ΘΕΜΗΣ: *(πετάει το κινητό στο πάτωμα)* Με το ίδιο δικαίωμα που πας εσύ να μου καταστρέψεις τη ζωή!

ΜΑΡΙΝΑ: *(στον Θέμη)* Τι κάνεις;!

ΘΕΜΗΣ: Εγώ ή εσύ που μ' έφερες στη σφηκοφωλιά για να με ξεκάνετε;!

ΘΕΙΑ: *(μαζεύει το κινητό)* Μου το' σπασε! Δε το πιστεύω! iPhone του κουτιού και μου το'κανε σμπαραλία, το πουσταριό!

ΘΕΜΗΣ: *(στη Θεία)* Όπα! Εγώ δεν είμαι σαν κι εσάς. Ευτυχώς άκουσα τη συζήτηση καθώς έμπαινα και ρίχτηκε επιτέλους φως στο άγνωστο παρελθόν της οικογένειας... Με πέντε-έξι βίζιτες θα μπορέσεις να το αντικαταστήσεις.

Η Θεία κάνει να του επιτεθεί. Τη σταματάει η Μαρίνα.

ΜΑΡΙΝΑ: *(δίνει το κινητό της στη Θεία)* Πάρε το δικό μου! *(ανοίγει μία κούτα και βγάζει από μέσα μια επίσημη στολή του Πολεμικού Ναυτικού)* Ορίστε! *(την πετάει προς τη μεριά του)*

Ο Θέμης πιάνει τη στολή και την παρατηρεί ευχαριστημένος.

ΘΕΙΑ: Γιατί του τη δίνεις;!

ΜΑΡΙΝΑ: Ξεκαθάρισμα.

ΘΕΜΗΣ: Και τον ίδιο βαθμό... Κάτσε να δω νούμερο.

ΘΕΙΑ: Ρε αϊ στο διάολο που τη θες και στα μέτρα σου!

ΘΕΜΗΣ: *(τη δοκιμάζει πάνω του)* Στα ίδια κυβικά παίζεις... Κι έλεγες πως δεν είναι για μένα...

ΜΑΡΙΝΑ: Επειδή αυτός ήταν άντρας!

ΘΕΜΗΣ: Λύσε μου την απορία. Τι τους έλεγες ή μάλλον... τι τους έταζες και σου' διναν τις στολές τους;

ΜΑΡΙΝΑ: Ο Γιάννης πέθανε ένα ξημέρωμα, μεθυσμένος, πάνω σ' ένα μηχανάκι. Η αδερφή του μου την έδωσε.

ΘΕΙΑ: Πότε έγινε αυτό;

ΜΑΡΙΝΑ: Κάποτε. *(στον Θέμη)* Στρατιωτικό του ναυτικού δεν ήθελα με τίποτα να ξαναγνωρίσω. Εκείνο το πρωί με τ' αυτοκίνητο, αντί για φιλική δήλωση τροχαίου μ' άρχισες στα κομπλιμέντα και τις ερωτικές ματιές... και τα' χαψα όλα...

ΘΕΙΑ: Και γιατί δε φώναζες την τροχαία; Να ξέρει ο κόσμος τί κουμάσι είναι!

ΜΑΡΙΝΑ: Εγώ τον είχα χτυπήσει. Από πίσω.

ΘΕΙΑ: *(μονολογεί)* Καταδικασμένη στη ταλαιπώρια...

ΘΕΜΗΣ: *(βγάζει από μία κούτα δύο άλλες στολές)* Της αεροπορίας και του στρατού ξηράς τα παλικάρια;

ΘΕΙΑ: Αυτοί ήταν δικοί μου!

ΜΑΡΙΝΑ: *(στη Θεία)* Δε χρειάζεται. *(στον Θέμη)* Αυτούς τους πάντρεψα με δυο δασκάλες. Όταν μου ζήτησαν τί δώρο θέλω ως κουμπάρα, τους είπα ότι μ' αρέσει να συλλέγω στολές. Μου κάνανε δώρο από μία.

ΘΕΜΗΣ: Οι δασκάλες πήραν δοκιμασμένο πράμα;

ΘΕΙΑ: *(κάνει να του επιτεθεί)* Θα τον σκοτώσω αυτόν σήμερα!

ΜΑΡΙΝΑ: *(την σταματά)* Γιατί τόση κακία;

ΘΕΜΗΣ: Κακία; Έλλειψη εμπιστοσύνης λέγεται. *(κοιτάζει τη Θεία)* Τα ψέματα εσύ της τα' μαθες να τα λέει;

ΘΕΙΑ: Εγώ ανέθρεψα μια άξια δασκάλα! Η δική σου συμπεριφορά ξεφτιλίζει τους στρατιωτικούς!

ΘΕΜΗΣ: Μιλάς εσύ για ξεφτιλίδια;

ΘΕΙΑ: Δεν κατάλαβα;

ΘΕΜΗΣ: Εγώ μεγάλωσα στη Λάρισα. Κι ανθρώπους σαν κι εσένα δεν τους έχουμε σ' εκτίμηση.

Η Μαρίνα ετοιμάζεται να επαναστατήσει. Τη σταματά η Θεία.

ΘΕΙΑ: Και μεγάλωσες μέσα στη Λάρισα;

ΜΑΡΙΝΑ: Πιο έξω. Στο Λαμπροχώρι.

ΘΕΜΗΣ: Εσύ;

ΘΕΙΑ: Στη Στραπάδα Λουκιδίας.

ΘΕΜΗΣ: Που' ναι αυτό;

ΘΕΙΑ: Περνάς τον Όλυμπο και περπατάς δυο ώρες. Ύστερα κάνεις μια στροφή και συναντάς δυο χώρες. Στη μια σου λένε ασήμωσε, στην άλλη εξαφανίσου. Ποια διαλέγεις;

ΘΕΜΗΣ: Κι αν ασημώσω τι θα βγει;

ΘΕΙΑ: Ε, τότε είσαι λεβέντης κι εκτιμάς τους κόπους της αγάπης...

ΘΕΜΗΣ: Πες μας και τίποτα καινούργιο...

ΘΕΙΑ: (του πετάει ό,τι βρίσκει μπροστά της) Βρε που να καταπιείς ένα μαγκάλι κάρβουνα και να μη βρίσκεις σόδα!

ΘΕΜΗΣ: (προσπαθεί ν' αποφύγει τα αντικείμενα) Τις κατάρες σου αλλού!

ΘΕΙΑ: (σηκώνει τα χέρια της) Χωρίς ρεπό, χωρίς πυγμή, χωρίς λαχτάρα κι ηδονή...

ΘΕΜΗΣ: Τι' ναι αυτά; Μάγια;! (στη Μαρίνα) Τι κοιτάς;! Σταμάτα τη!

ΘΕΙΑ: ...ανάμεσα απ' τα δυο του πόδια ό,τι κρέμεται να πέσει! Να κοπεί!

ΘΕΜΗΣ: (γονατίζει-πιάνει τα γεννητικά του όργανα) Έλεος! Δείξτε έλεος, μάγισσες!

Η Μαρίνα και η Θεία γελάνε δυνατά.

ΘΕΙΑ: Καμαρώστε έναν λεβέντη... Σήκω πάνω!

Ο Θέμης υπακούει. Η Θεία μυρίζει με αποστροφή τον αέρα.

ΘΕΙΑ: Πανάθεμά σε, βρομάς και σκόρδο!

ΜΑΡΙΝΑ: Προσφέρει, λέει, ευεξία.

ΘΕΜΗΣ: (στη Θεία) Ξέρεις πόσα χρόνια έχω ν' αρρωστήσω;

ΘΕΙΑ: Μακριά! (στη Μαρίνα) Τι έκανες, πουλάκι μου, μαζί του;!

ΜΑΡΙΝΑ: Λάθη...

ΘΕΜΗΣ: Για την ιστορία, καλύτερα που' γιναν έτσι τα πράγματα. (δείχνει τη Θεία) Θα' χαμε θέμα με τους δικούς μου...

ΘΕΙΑ: Βλακάνο, εκεί στο Λαμπροχώρι είστε βαθιά νυχτωμένοι...

ΜΑΡΙΝΑ: (στον Θέμη) Ευτυχώς σήμερα είσαι ο εαυτός σου... Να ξέρεις, μ' ελάφρωσε απ' τις ενοχές η σχέση σου με τη συνάδελφο. Σκέφτηκα ότι... αφού κάναμε κι οι δυο το ίδιο λάθος, ίσως θα μπορούσαμε να το διορθώσουμε και μαζί!... Αλλά ο τυχοδιωκτισμός σου δεν έχει όριο...

ΘΕΜΗΣ: Ο καθένας με τον τρόπο του δεν είπαμε; (της δείχνει το κινητό του τηλέφωνο) Ευτυχώς όμως που υπάρχουν κι οι ρουφιάνοι. Για κάθε ψέμα που ανακάλυπτα ψάχνοντας το κινητό σου, για κάθε σώμα που φανταζόμουν να μπαίνει μέσα σου όταν κοιμόσουν δίπλα μου, έπρεπε να λάβω τη σωστή ανταμοιβή. Και χάρις εσάς... και στο υπουργείο πήγα... και στολή για την αυριανή επιθεώρηση πήρα... Και ξέρεις γιατί; Επειδή τελικά... «ο επιμένων νικά»! Πες το και στους μαθητές σου!

Ο Θέμης γελάει χαιρέκακα, παίρνει τη στολή και φεύγει.

ΘΕΙΑ: Δε θα γλιτώσεις έτσι εύκολα από μένα!

ΘΕΜΗΣ: (απ' έξω) Μήπως δε θες να γλιτώσεις, θεία;!

ΘΕΙΑ: (προς τα έξω) Ρε αϊ στο διάολο! Σίχαμα!

Η Μαρίνα ξεσπά σε κλάματα. Η Θεία προσπαθεί να την αγκαλιάσει. Η Μαρίνα την αποφεύγει.

ΘΕΙΑ: Να κάνεις το σταυρό σου που γλίτωσες απ' αυτό το κάθαρμα.

ΜΑΡΙΝΑ: Έγινες και θρήσκα τώρα;

ΘΕΙΑ: Το ότι δεν πηγαίνω τακτικά στην εκκλησία, δε σημαίνει ότι δεν πιστεύω κιόλας.

ΜΑΡΙΝΑ: Δε θέλω ν' ασχοληθείς άλλο μαζί του.

ΘΕΙΑ: Μωρέ θα στον φτιάξω εγώ...

ΜΑΡΙΝΑ: Ακούς;

ΘΕΙΑ: Καλά.

ΜΑΡΙΝΑ: Θα φύγω. Αν μείνω θα ξανακάνω τα ίδια λάθη.

ΘΕΙΑ: Και πρέπει να πας στη Νίσυρο;

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι.

ΘΕΙΑ: Για πόσο καιρό;

ΜΑΡΙΝΑ: Για όσο απαιτηθεί. Ζήτησαν απ' το υπουργείο να καλυφθεί επείγοντως μια θέση. Θα ζητήσω τοποθέτηση.

ΘΕΙΑ: Κι εμένα δε με σκέφτεσαι;

ΜΑΡΙΝΑ: Θα' χεις σπίτι να' ρχεςαι να κάνεις τις διακοπές σου.

ΘΕΙΑ: Πόσες ώρες είναι απ' τον Πειραιά;

ΜΑΡΙΝΑ: Δώδεκα-δεκατέσσερις...

ΘΕΙΑ : Δεν έχει αεροδρόμιο;

ΜΑΡΙΝΑ: Ένα μικρό νησάκι στα Δωδεκάνησα είναι. Χίλιους κατοίκους έχει μόνο.

ΘΕΙΑ: Και το Καστελόριζο που' ναι μικρότερο και με τους μισούς κατοίκους, γιατί έχει;

MAPINA: Επειδή κάνεις εικοσιτέσσερις ώρες να πας με το καράβι.

ΘΕΙΑ: Κι αν... σου δώσω την αποθήκη;

MAPINA: Δε τη θέλω.

ΘΕΙΑ: Άκου, από καιρό το σιέφτομαι... Τι θα' λεγες να βρούμε έναν καλό
ψυχολόγο;

Η Μαρίνα της ρίχνει ένα βλέμμα αποδοκιμασίας.

ΘΕΙΑ: Προτιμάς έναν πνευματικό;

MAPINA: Η απόφασή μου για τη Νίσυρο δεν αλλάζει. Συνεννοηθήκαμε;

ΘΕΙΑ: Καλά... Θυμάσαι που σε πήγαινα μικρή στο κατηχητικό;

MAPINA: Άσχετο...

ΘΕΙΑ: Καθόμουν σε μια γωνιά, κρυφά, κι άκουγα τους λόγους του Πατέρα
Κωνσταντίνου. Είχε μια πνευματική ικανότητα που σε καθήλωνε.

Αγαπούσε πολύ τους ανθρώπους... Χωρίς διακρίσεις...

MAPINA: Εμένα οι σοκοφρέτες που μοίραζε στο τέλος μ' ένοιαζαν.

ΘΕΙΑ: Κάτι θα σου' μείνε από κείνη την περίοδο...

MAPINA: «Η αγάπη μετριέται με ότι απαρνιέται κανείς για χάρη της. Έστω
και με την ίδια την αγάπη». Το' χες χαραγμένο πάνω σε μια
ασημένια κορνίζα... στο σαλόνι... Στη βιτρίνα με τα γυαλιά που δε
μ' άφηνες να πλησιάζω.

ΘΕΙΑ: Σωστά...

MAPINA: Σας είχα δει απ' το μπαλκόνι, την ώρα που στην πρόσφερε.

Καθόσασταν στο παρκάκι, απέναντι απ' την εκκλησία. Δε ξέρω γιατί
ξύπνησα απ' τα άγρια χαράματα εκείνο το πρωί, αλλά σκέφτηκα
πως... όταν θα σ' έβλεπα να' ρχεσαι, θα κρυβόμουν σε μια γωνιά
και θα σε τρώμαζα για να γελούσα. Εσύ όμως μπήκες στο σπίτι και
πήγες τρέχοντας στο δωμάτιό σου. Δεν έκλεισες καλά την πόρτα
και σ' είδα για πρώτη φορά να κλάις.

ΘΕΙΑ: Ήταν... και είναι... ο μόνος άνθρωπος που με γοήτευσε...

ΜΑΡΙΝΑ: Τον ερωτεύτηκες;

ΘΕΙΑ: *(γνέφει καταφατικά)*

ΜΑΡΙΝΑ: Εκείνος;

ΘΕΙΑ: Έτσι έδειχνε...

ΜΑΡΙΝΑ: Αν ο έρωτας δεν είναι το κατάλληλο κίνητρο για ν' αλλάξεις ζωή,
τότε ποιος είναι;

ΘΕΙΑ: Ο έρωτας σε κάνει παρορμητικό. Όταν αγαπάς όμως κάποιον, τον αφήνεις να διαλέξει τον δρόμο του. Εκείνος, ως χαρισματικός άνθρωπος, έπρεπε να' ναι κληρικός κι εγώ... να συνεχίσω ως τρανς γυναίκα την πορνεία. Εκείνα τα χρόνια, το πεζοδρόμιο ήταν μονόδρομος. Κανείς δε μ' ήθελε. Όχι μόνο για δουλειά, για οτιδήποτε. Δεν έχουν αλλάξει πολύ τα πράγματα... Κρυφή απόλαυση ήμουν και είμαι πάντα. Μπορεί κι ενοχική... για κάποιους. Δε βαριέσαι. Αγώνας. Όλα... Με πείραξε όταν είπες πως ντρέπεσαι για μένα. Αν μ' αποδεχτείς εσύ, το ίδιο θα κάνουν κι οι σχέσεις σου. Όσο όμως είσαι μακριά μου, το είδες τ' αποτέλεσμα... Αυτό που βλέπεις δεν είναι από καπρίτσιο. Έτσι νιώθω. Και θέλω επιτέλους να το σεβαστείς. Όπως πρέπει να σεβαστώ κι εγώ την απόφασή σου. Κοστίζει, βέβαια, να χάνεις για δεύτερη φορά τον άνθρωπό σου... Συγγνώμη... που δεν είμαι αυτό που θες, αλλά... είμαι εντάξει με τον εαυτό μου.

ΜΑΡΙΝΑ: Έχεις δίκιο. Εγώ προσπαθώ πάντα να δείχνω κάτι άλλο απ' αυτό που είμαι... Εσύ έχεις τ' αρχίδια και δηλώνεις αυτό που είσαι.

Κοιτάζονται για λίγο και ξεσπούν σε γέλια.

ΜΑΡΙΝΑ: Τόσα χρόνια σ' αμφισβητώ, σε θεωρώ δεδομένη κι όλα αυτά που μου προσφέρεις ως δεδομένα τα' χω... Τα είχα... Πώς πρέπει ν' απολογηθώ... δε ξέρω...

ΘΕΙΑ: Ένα φιλί και μια αγκαλιά δώσ' μου... Τίποτ' άλλο...

Η Μαρίνα την φιλάει στο μάγουλο και την αγκαλιάζει. Σφιχτά. Σκοτάδι.